

העונש הזה

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

האסון במעגן

האם אורי גליז הוא שטייב לונדון?

מס' 576, שנה 17

גיליון מס' 8 תל-אביב (ליד תיאורו "א.ה.ל.")
מקן הבריטים: "עולמספר"
ת.ד. 138, טל. 26785
פול: העולם הזה בע"מ
דפוס: ישראל בע"מ, ת"א
על-יד נשר רדינג.

אין המערכת אחראית עבור
חובות המודעות, מלבד עבור
מודעות המהפכניות תחת
הכותרת "דו"ח לצרכן".
המוכנות על-ידי חברי הד
מערכת ונבדקות על-ידם.

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה, כתיוב:
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרת

ראש מערכת ירושלים:
יוחנן אורן

מנהל מעבדה:
דוד פויגן

עורך דפוס:
משה אור

ראש המנהלה:
שלמה הררי

עורך משנה, תבנית:
אורי סלע

הצלם הראשי:
דן בנע

חברי המערכת:

ראש מערכת חיפה:
אורי רז

מנהל מעבדה:
משה אור

ראש המנהלה:
שלמה הררי

מכתבים

איש השנה

איש השנה: או אמנון זכרונאי או דוד בננדרין
אמנם נרם גם זכרונאי למתחת כל שהיה, אבל
זוהי כאין וכאפס לעומת הרעש שנתקער בכל
העולם על-ידי שני מבצעים אלה: (א) קיביה,
(ב) שדה בוקר, ועוד ידו של ב. ג. נטוי...

דוד ריזאק

עובדה אחת הנוגעת לי במישרין לא הובאה
בי צורה נכונה בכתבה על דוד ריזאק (העולם הזה
867): את הנשק ש"החכמתי", לא במשמר העמק
החרמתי, אלא במשמר הירדן, דבר הנתון צביון
אחר לגמרי לאותה הפעולה.
בסך הכל תורה הקולות הוא על אשר נזכר
ב"אחת התקופות הנאות, אך המושכות ביותר, של
מלחמת השחרור ובארם אשר לו זכה להיות עד
לימינו היה בדראי המצויבא של חילות ישראל,
מכיוון שמכל האנשים שיבא לי לפגוש אתם ב"
דרכי, היה הוא החילי המובקע והמזוהר ביותר.
צרי זיבוסניסקי, חופה

אי-אז-איום

מאמרים הראשון בסדרת, "אראו" (העולם הזה
875) היה אמנם ניתוח מרני מבריק, אולם תרשו
לי להתנגד לכל הנישה הזאת של "או - או".
בדרך כלל, התליכים פוליטיים אינם כה פשוטים
שאפשר למצוא פתרונות של אראו. לעתים קרוב
בית מאד יש צורך ברכי בנייה, במישקה כפול,
בפטרות, אם מותר לי לצטט את האמלט למערכת
העולם הזה: "יש יותר רבדים בין השמיים והארץ
מאשר דמיונכם מתאר לעצמו".

ארגנט מן תל-אביב

אם מותר לנו לצטט את האמלט לקורא
מן "להיות לו לא להיות, הנה השאלה ו"
מערכת העולם הזה היא ההחלטה המעיקה לחשוף
את הכעיה היסודית של היגנו. כשאני קורא את
כל שאר העיתונים, נדמה לי לפעמים שעורכיכם
יושבים על הרת. הוריקה השבועית של העולם הזה
דרושה לי כדי לזכור איפה אני חי. (העמוד) דומה
לשריקת הסמל בצבא, שהעיר אותי עם עלות ה"
שמש להתעמלות בוקר.

מאיר גריק, בתיים

אל נא ישתמש הקורא גרין בהשוואה כה
אכזרית.

החטא ועונשו

זו חן העולם הזה על הרשימה הנאה בקשר ל"
יריקה כפני ישראל על-ידי ארצות-הברית (העולם
הזה 874). איש אינו מתפלל על יריקה זו מלבד
כמה אלפי קומוניסטים ועל משרד החוץ הישר
ראלי. הסיבות ברורות לכל אחד מאתנו. כמה מהן,
למשל, יבולות להיות:
היצנות (הפרו) קומוניסטיות בכיביה (ציד המכ"
שבות חוקי ארץ ארצה) ובקאמרו (אנשי ריב).
עוד סיבה: אי-המסרפותה של ישראל לצד "חז"
הורכיה-ינוסלוביה שיונם על-ידי ארצות-הברית.

יעקב ארי, רמת-גן

עוד סיבה: אלמוניותם של אוהדי ארצות
הברית.

זכור אורי דן

הגני מצטרף לדעת העולם הזה שיש לצמצם את
סידור ימי הסרט במדינה ככלל ובתל-אביב בפרט.
שלושת מכתב לראש עיריית תל-אביב לאחר שקרא
תי בקולות היה את הרפורמות של ישראל לצד "חז"
לזכר עצמו" (העולם הזה 873).

מ. גולדשטיין, תל-אביב

כותב הקורא גולדשטיין, חבר מועצת
עיריית תל-אביב מטעם המפלגה הפרוגר"
סיבית, במכתב לראש העיר: "מוסדות צי"
בוריים ולאומיים היכולים לנהל את פעולת
לוותיהם גם בלי ההכנסה הנאה מימי סרט,
נעזרים בצורת אוסף כספים זה המוקדב על"
ידי ילדים בגיל צעיר. נדמה לי שפעולה
"ציבורית" זו מעיקה על הציבור שמתחיל
להתייחס אליה בשלילה גמורה. הרפורמה
שנדפסה בעולם הזה בידון מבטאת בלי
טום ספק נכונה את דעת הקהל".

הוק ומין

זועתי לקרוא במכתבו של עורך-הירון (העולם
הזה 875) כי ההוק הישראלי מעניש אנשים
המבצעים מעשים מסוימים עם אנשים אחרים מתוך
רצון הרדי ובלי כל כפייה, רק משום שהמסור ה"
מקובל מתנגד למעשים כאלה. האם לא היתה זאת
פליטת קולמוס?

שמואל לויק, מגדל-אשקלון

לא טעיף 152 (2) של פקודת החוק הפ"
ל"ל אומר: "כל אדם (א) השוכב עם אדם
שלא כדרך הטבע, או (ב) השוכב עם בהמה,
או (ג) המרשה לזכר לשכב עמו (או עמה)

אם תפרוץ מחר מלחמה נכבדי
לות ישראל - מה תהיה דמיו
תה? מה יהיו יחסי-הכוחות ה"
צבאיים? כיצד יגיבו המעצמות
הזרות? מה יגידו או"ם?

תשובה מרתקת לשאלות אלה תינתן
במאמר השני של סדרת עורכי העולם
הזה על בעיות המלחמה המונעת ואפ"
שרויות השלום

או - או !

שנועד להופיע בגיליון זה, אך נדחה
לגיליון הבא לרגלי האסון במשק מעגן.

יהיה זה מאמר פוקח עיניים
שכל אזרח ישראלי, העור לבקיה
ההורנית ביותר של קיומו, יר-
צה להרהר עליו ולהעבירו ל-
עיון הבריו.

שלא כדרך הטבע, ייאשם בפשע ויהא צפוי
לעשר שנות מאסר.

יתיה לו לעורריו שהעו לנלות אח הכעיה בי
מרוו המכתבים של העולם הזה. אולם גם הוא
מרשה לעצמו לזכר בכוח על אנשים בעלי "נטייה
אומללה". אני מוחה על ביטוי זה מצד אדם
נאור. אנתנו איננו יותר "אומללים" מאשר מי
שואו אחר. אנתנו יודעים לאהוב ולהתמסר לזולת
ככל האדם. אנתנו כחברה הנאודה לדות
מיושנות מסוג זה, אין לכות כי אנשים פחות
נאורים יחוקקו חוקים חדשים במקום חוקי הדיכוי
הקיימים.

צד לחיכות, תל-אביב

...אני מסכים בהחלט עם עורך-הירון כי הניעה
השעה לבפל חוק פשעי זה. אף שאין מרכיב להפ"
על את החוק הזה בארץ, כפי שצויו עורך-הירון,
הוא רעם האיום בחוק זה, והפחד הממדי כי דוקא
מעשיו העדינים ביותר של האיש בעל ה"נטייה
בלתי-טבעית" מהימים ששע המור לפי החוק, נות"
גים נשק עצום בידי חסמים שלפיו והמוכים את
חיון של איש כזה לנהגום...

מן הראוי שאנשים רציניים ישקלו את כל ה"
בעיה הזאת מהדש...

אברהם בן-אברהם, ירושלים

...מתנגד בהחלט לעורך-הירון. רק חוק זה בלבד
מונע בעד הידיקות הסטיות ומנע על הנוער שלנו
לכסני דרכי הפתעים. לעמנו היה המור שם טוב
כעם נורמלי ומוסרי. האם נוותר עליו דוקא עכ"
שיו, אחרי שהגענו לעצמאות מדינית?

אב עברי, חולון

מחר כיצד נשארונו במדינתנו עם מפגרו ושמוני.
בעוד שיועדים היו בכל העולם נושאי הקידמה ה"
מדינית. קוינו פסק כי דוקא המדינה היהודית
החיה מעבדה הברתית נדולה בה תמצא החברה
דרכים נועזות ומדעיות לפתרון בעיות מוסריות...

ישן כטכרית

דמי רחמ למקרא החקירה המיוחדת על הפגרום
שערכו יהודי כטכרית ביהודים שהמירו את דתם
לעולם הזה 874). אם במאה הישע אחרו הכוחות
צביות האדם והארת של המהפכה הצרפתית ושל
האויים, עוד נעשים מעשים ימיביבימים כאלה
במדינת היהודים - העם הנבחר והנאור - או
אין לתמוה על האנטישמיות של העמים "הגויים"
בעבר ובהתה.

חיים דוד, תל-אביב

מדינקוב כנצרת

...השכת העולם הזה מה שהקומוניסטים עשו
בשנת 1936 כאשר שיטפו פעולה עם הקומוניסטים
הערבים תחת פקודת המוסק? רצחו יהודים? בי
מקרה ותפרוץ מלחמה עם הערבים ולמלנכוב ית"
השק שהערבים ינצחו. המתאר לעצמו העולם הזה
מ"מ תהיה עמדת הערבים כנצרת? השכת שלפני
מן היה תפסו קומוניסטים עם תעודות צבאיות סוד"
דיות ביותר, אותן מסר למזכירות הקומוניסטית?
לא איכפ"ל, לכן, שאת מניקה תיבון. שהיא
חברת מקי"א ואת בעלה, וזכו מקמדת מתח בממ"
שית ישראל (העולם הזה 873), כי אינו בכות
שלא יניעו פסק לאויב ידיעות על הביצורים באזור
על ידי המפלגה הקומוניסטית.

נח אישכנז, חיפה

— בארץ הזאת יש הומור, נאנחתי.
הצרה היא רק שאף אחד לא מבין אותו.
ישיתב הממשלה השבועית
כתב "העולם הבא" הצליח לגלות כי
בעוד שהממשלה פרסמה ברבים רק אחת
מהלתטיה בשאלת הסיאק, והיא למחות
באיוני מעצמות המערב, נתקבלה עוד
ש"ה של החלטות סודיות כלהלן:

- (א) להביע חרדה;
(ב) לעמוד בפרץ;
(ג) לגלות כוונות ודריכות;
(ד) לא להירגע;
(ה) להטות אוזן לצד השעה.

העולם הזה

השבועון המצויר
לאינפורמציה

סכין גילוח כנב
מאת כמוס עינין
למה אני שונא

יום אחד פגשתי את ידידי ג'ינצבי ב"
ברחוב.
— שמעת את הבדיחה על הזונה ש"
הזדקנה? שאלתי אותו.
— לא, אמר,
ואת הבדיחה על הערבי הוקג"ה"
צולע והמטכן?
— שמעת, אבל שכחתי, הודה.

אולם הכאב במאה-הפרטה של מוכרי
עתונים ורזים הוא חילול הקודש, חילול
זכר החללים.
כראש צעד, כרגיל, הארץ. יודע עתון נפש
קונה. נעים לו לבורגני-זעיר להתחלה
דקה אחת או שתיים למקרא יודעה של אסון
ליד ארוחת-הבוקר, ונעים לו להרגיש ב"
זעם צדיק, לדרוש חקירה, עונש מסקנ"
נות. העיקר: לחיות בשקט בבטחון, עם
מס"הכנסה גמור.

אולם הפליא כרגיל עורך מעריב עזריאל
קרליבך. הוא לא היה צריך להרים אצבע
רטובה. גם בלי זה ידע בחוש בלתי-טועה
מנין נושבת הרות. ההמון ההיסטרי דרש
קרבו, שיער"לעזול שאפשר לנעוץ בו
צפרניים, לראות דם. קרליבך לא התמה"
מה אף לרגע. הוא יצא לצוד את השעיר.
לא הפריעה לו העובדה שיועד לחקירה טרם
התכנסה, שאיש אינו יודע מה יהיו תוצאות
החקירה. הוא האשים — ופסק.

הוא לא התנקס רק באורי גליון, הוא הת"
נקם בכל בני דורו של אורי, בארסיות
האופיינית של בחור"ישיבה"לשעבר השונא
את ישרי-הגב. מי האויב? ה"חברה-מאן".
וכך כותב הדוקטור על אויב בחיבור זה,
אורי גליון ובני דורו: "הוא חמוד בציור,
גיוותו, ענינו וזולתו" לחייו אדומות... (הנה)
החלוציות האמיתית, התעוזה. הוא ידען
גדול, אף על פי מעולמם לא למד, הוא עבר
את כל הבחינות מבלי לגמור חוק לזהירות
החברה-הרגיל לבו לנח חוקי הזהירות
בתנאים הרגילים... תקופת החברה-אמיתית...
(ש)שוב אי"א-אשר ואף אין צורך לבסס
עליה מעשי יום-יום במדינה תקינה..."

ד"ר קרליבך מרבה לשוטט בחוץ לארץ.
יתכן ואין לו הומן הדרוש כדי לדעת מה
נעשה יום-יום, לילה-לילה, בגבול המדינה
התקינה. אחרת היה יודע: דרושים, דרושים
מאד, ומעטים מאד, ה"חברה-מאני" המוכ"
גים לחתר על "כל חוקי הזהירות".
בלי "החברה-מאני" אלא לא היה הוא יו"
שב כיום בתל-אביב וכותב טורים יפים,
בתנאים למשכי-הרוח, הם, שבנו לכל חוקי
הזהירות, איפשרו לו שיהיה זה. הם מאפ"
שרים לו את הסיבה הגוחה גם כיום. וז"
תכן מאד שיבוא יום ויצטרכו שוב "לבן"
לכל חוקי הזהירות", ואז ד"ר עזריאל
קרליבך יהיה הראשון שיכה בתופים הג"
דולים וירים אותם על נס. כי או תנשב
רוח אחרת.

אמת: בין שני מחנות אלה, מחנהו של
עזריאל קרליבך ומחנהו של אורי גליון,
מתוח קו בלי-עבור. כאן פעורה התרו.
התום של שתי תקופות. של שתי השקפות
עולם.

ביסודו של דבר: התהום בין הגטו המה"
ניק, מוקף החומות, לבין ארץ חופשית,
בעלת רוח פרוצים וכנפים הממריאות אל
הסכנה.

אשרי עם אשר יש לו בנים כאלה, המעיר
זים, הממריאים, הבזים לסכנה. הם אינם מ"
יותרים. הם אינם שרירי תקופה עברה, תקו"
פת"מעבר בין גטו לגטו.

כפי שאמר יוספלה טבנקין, המפקד הפ"
כ"חי, בשעת הלוייה בניגור: "מטוסים זה
דבר מסוכן, אך בלי מטוסים זה עוד יותר
מסוכן".
ולכן:
באבלנו על האסון, הבה נעמוד דום ליד
הקברים הפתוחים.

והבה נצדיע לטייס, מוכה-הגורל, שסבל
יותר מכל האחרים, שהפך קרבן לאחירת"
הלינץ, שעה שנאבק עם מצפוננו שלו.
לאורי גליון, ברכת אחים.

החללים היו ממיטב העם, ממיטב ה"
מתנדבים,
כאב המשפחות השכולות, כאב קדוש הוא.

אשרי עם אשר יש לו בנים כאלה, המעיר
זים, הממריאים, הבזים לסכנה. הם אינם מ"
יותרים. הם אינם שרירי תקופה עברה, תקו"
פת"מעבר בין גטו לגטו.

כפי שאמר יוספלה טבנקין, המפקד הפ"
כ"חי, בשעת הלוייה בניגור: "מטוסים זה
דבר מסוכן, אך בלי מטוסים זה עוד יותר
מסוכן".
ולכן:
באבלנו על האסון, הבה נעמוד דום ליד
הקברים הפתוחים.

והבה נצדיע לטייס, מוכה-הגורל, שסבל
יותר מכל האחרים, שהפך קרבן לאחירת"
הלינץ, שעה שנאבק עם מצפוננו שלו.
לאורי גליון, ברכת אחים.

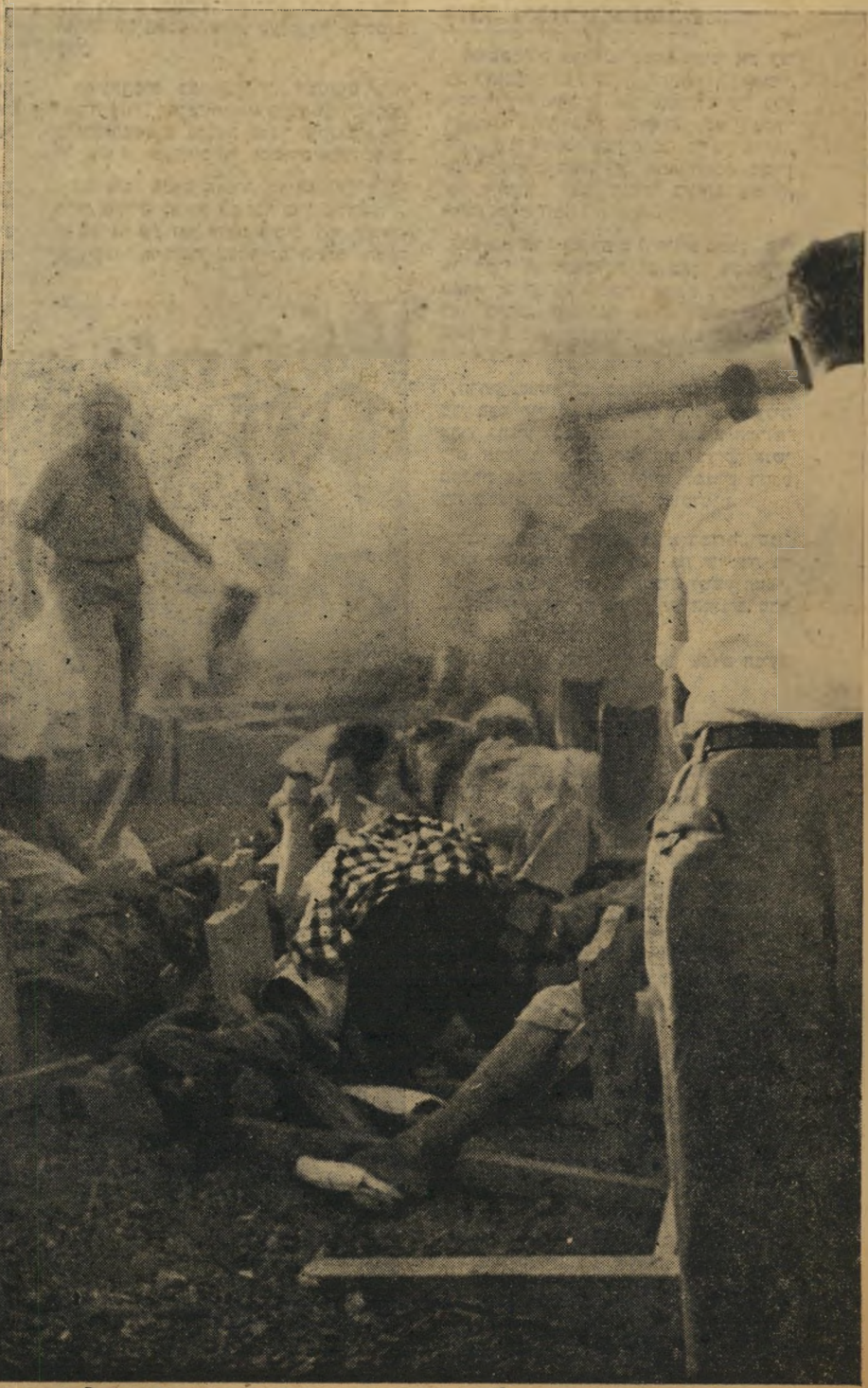
החללים היו ממיטב העם, ממיטב ה"
מתנדבים,
כאב המשפחות השכולות, כאב קדוש הוא.

אשרי עם אשר יש לו בנים כאלה, המעיר
זים, הממריאים, הבזים לסכנה. הם אינם מ"
יותרים. הם אינם שרירי תקופה עברה, תקו"
פת"מעבר בין גטו לגטו.

כפי שאמר יוספלה טבנקין, המפקד הפ"
כ"חי, בשעת הלוייה בניגור: "מטוסים זה
דבר מסוכן, אך בלי מטוסים זה עוד יותר
מסוכן".
ולכן:
באבלנו על האסון, הבה נעמוד דום ליד
הקברים הפתוחים.

האסון במעגון

הורי הצנחן פרץ גולדשטיין הניחו זר לרגל המצבה (שמאל), הקהל עמד דום, לאות כבוד. פתאום צלל המטוס אל תוך הקהל הצפוף, זרע אימה ומוות. גופות הרוגים ופצועים נערמו (למטה) שעה שכודדים ניסו להגיע לנפגעים ולהגיש להם את עזרתם.

ה כל בוצע בהתאם לתכנית. בקצה הדרומי של הכינרת, במגרש ריק שבין בני קיבוץ מעגן, הועמדו ספי סלי עץ לבנים בשלש שורות ישרות, גודרו בחבלים. כשהקהל החל זורם למגרש מאוטר בוסים, מכוניות משא, גיפים ומכוניות מאר, שבאו מכל קצות הארץ, הוכוונו ע"י שוטרים למגרשי החנייה, הוזמן ע"י חברי משק הייכ ניים להתרענן ליד אחד מהצי תריסר דוכני הלימונדה שהוקמו במיוחד להזדמנות זאת.

הספסלים מלאו בזה אחר זה. במגרש הצר התרכזו קרוב לאלף איש, כל שני מביניהם, בעל שם. היו כאן חלוצי עמק הירדן והגליל, מפקדי הגנה גבוהים, ותיקים שביל שער, פקידו ממשלה גבוהים וקציני צבא. הם ישבו מול אנדרטת שחם צרה שהתרוממה בעוז לתוך שמש אחר הצהריים.

"זכור" לצנחן שנפל

לפני עשר שנים צנח פרץ גולדשטיין, חבר רחב כתפיים ושחור שער של הגרעין שיסד, לאחר מכן, את קיבוץ מעגן, לתוך הונגריה, ארץ לידתו הכבושה בידי הנאצים. שליחותו: לעבוד למען שירות המודיעין הבריטי. ה"דחיפה לשליחות זאת היה רצונו לעזור במשהו למאות אלפי יהודי הונגריה שנאנקו החת העול הגרמני, אך עוד לפני שהצליח לממש את שליחותו, נפל הצנחן הצעיר בשבי, הובא לפני בית משפט צבאי ונדון למוות.

עתה בא כמעט כל אדם שהיה קשור במאבק, בעלייה או בצנחנים, להעלות את זכרו של פרץ: לובש מכנסי ארג אפורים וחולצה לבנה קצרת שרוולים ופתוחת צווארון עלה ראש הממשלה, משה שרת, למרכז המגרש כשהוא מלווה על-ידי אשתו ציסוריה. תזמורת צה"ל, מימין לאנדרטה, פתחה בכליה, ההמון קם להתקווה. חיילת צעירה, פניה מרוכזים במאמץ משימתה, קראה את תפילת זכור ל"צנחן שנפל, שעה שהדגל הורד לחצי התורן.

כך זה קרה: בתחילת הטכס

שרת היה עצוב. צפורה ומשה שרת בשורה הראשונה של המוזמנים בטכס. עוד לפני שקרה האסון נראה ראש הממשלה ושר החוץ, כשהוא עצוב ומהורהר.

נדבים מארץ ישראל מאחורי הקווים הגרמי ניים.

ביתאים רק הועלה זכרו של פרץ גולדן שטיין לא דובר על תקופתו, עוד נערכו ה" שלבים הראשונים בטכס, שנערך עשר שנים אחר נפילתו של גולדשטיין.

זוכר גיבור לאישכח

המשתתפים האחרים בטכס הכינו את עצ" מם להופעותיהם: שחקן התיאטרון הקאמרי, יוסי ידן ע"הקול, חזן במלחש על קטע האזכרה שהיה צריך להקריא לפני האנדרטה; סה; לידו עקב צנחן חובב מיש פרלמן, מנהל שירות המודיעין, אחר הטכס בעניין של עיתונאי. לפני שוחחו ביניהם ציפורה ומשה שרת תמונה למעלה.

לא היו אלה האורחים היחידים בטכס. מל" בד חברי המשק בלטה גם באחד הספסלים האחוריים קבוצה מלוכדת אחת: גיבורי ישראל ראל החיים, שהתרכזו סביב גיבור ישראל סימון סוב גנה קטוע הרגליים. הם באו לכבד את זכרו של גיבור לאימוכתר.

הרחק מאחוריהם, במגרש התנייה, נשמע מדי פעם קול מנוע מכונת חרשה, שבעליה אחרו להגיע לטכס, מאחד היישובים המרוחקים. קים. אנשי היישובים הקרובים, בעיקר אנשי מעברת צמה, הקדימו, הגיעו למגרש הטכס עוד בשעות אחר הצהריים המוקדמות.

לכסוף הגיע גם שלישי נשיא המדינה, סגן אלוף יוסי כרמל. הוא עבר את שרשרת ה" שוטרים שתפשו עמדות מסביב למשק הספר, בו נחננסו לראשונה בתולדותיו המוניים, מהר לעבר מרכז הטכס.

שב הופיעו הפייפרים, ראו שטרם הגיעה שעתם, חזרו כלעומת שבאו.

ענדר שנים תמיסות

הטכס נמשך, סגן אלוף יוסי כרמל, שלישי הנשיא קרא את איגרת בן צבי. היא לא חידשה מאומה, כפי שאפשר היה לצפות. ההמון חיכה לנואם הבא — משה שרת. היה ברור כי רצה לומר משהו חשוב.

כי הכינוס עצמו נועד לשמש הפגנת "סו" לידריות עליונה של כל הגורמים הקשורים עם פעולת ההצלה של יהודי הונגריה בימי הנאצים, מול ההתקפה החריפה עליהם של ההגנה במשפט גריןולד קאסטנר. מסביבו פותחה מערכת תעמולה שעוד לא היתה כדוגמתה בתולדות המדינה. לעומת הטכס של אנדרטת לוחמי גבעה, שהוזכר פעם פעמיים בתודעות קול ישראל, או טכסים דר" מיא שהוזכרו עוד פחות, הוזכר קול ישראל את המאורע משך שבועיים מראש, כמה פעמים ביום, הפסיק תכניות אחרות כדי למסור פרט נוסף על הטכס או על פעו" לות ההצלה של או.

גם עתונני ישראל מסרו מדי יום ביומו "ידיעות" על תכניות הטכס, נוסף למע" רכת מודעות עצומה שעלתה לסחחות 5000 ל"י. התעמולה עצמה עלתה, בלי ספק, הר" בה יותר מן האנדרטה עצמה, שאת מתירה אסף קיבוץ מעגן משך עשר שנים תמימות. במרכז הטכס היתה צריכה לעמוד הר" צאתו של משה שרת. שנגדו, וגנז אהוד אבריאלי, הוטחו במשפט ההאשמות הכ

מן העבר השני של האנדרטה, על שטח בתנועה מעשית הסיר את הלוח מהכתובת אדמה מתולל במקצה, דגלה מחלקת צנח" נים את נשקה בקפאון. במרכז, שלושה צעדים לפני אנשיו, עמד סגן שמתה לוי, רוה ושרירי במדי הית ובכומתת הצנחנים האדומה שלו.

שלום. גברת סנש"

אחר טכס הפתיחה ניגש יצחק אילון, מזכיר הקיבוץ למיקרופון, ליד האנדרטה. מאותו רגע הפך הטכס כולו זהה לחלוטין לעשרות הטכסים הנערכים מדי שבוע ברחבי הארץ.

אשה צנומה, שיבת שער, עברה את המג" רש, התישבה במקומה בשורה הראשונה, במרחק שלושה מושבים משרת. היתה זאת קאתרינה סנש, אם הצנחנית חנה סנש, קרבן אחר של אותה שליחות ביטח"מול להונגריה.

שרת חיכה עד שישיבה, קם, ניגש אליה, עמד דומם משך שניות מספר, אחר הושיט את ידו: "שלום, גברת סנש" בצעדים נמי רצים חזר למקומו. מאחוריו, על שני ספ" סלים ישבו מבחר אישי המדינה: יגאל אלון, תדי קולק, המנהל הכללי של משרד ראש הממשלה, אהוד אבריאלי, יואל פלגי, שצנח להונגריה וחזר חי, מויש פרלמן, ראש ש" רותי המודיעין.

הטכס נמשך בעצלתיים. אביו של גולד" שטיין, שרירי, ממושקף בגיל העמידה, צעד נמרצות בשביל הצר שהוביל לאנדרטה ו"

איש לא העלה על דעתו

האנשים נהגו מרוח ערבית שנשבה מן הים, לא ציפו כי לרבים מהם תהיה זאת נשיבת הרוח האחרונה בחייהם. תשומת לבם היתה נתונה חליפות למטוסי הפייפר התנים והנעלמים חליפות, לנואמי הטכס ולקהל סביב.

כך נהגו גם הצלמים, שהסתובבו בין ה" ספסלים ולפניהם, לקחו את תמונות השיגרה של האנדרטה, של מחלקת הכבוד הצנחנית, של הצנחנים מימי המלחמה, וכמובן, של ה" אישים, מאלוף פיקוד דרום משה צדוק, עד אלוף פלמ"ח לשעבר יגאל אלון מד"ר ישראל רודולף קסטנר ועד קאתרינה סנש, אמה של צנחנית אשרי הגפרור.

צלם העולם הזה, דן ברנע, אחד מארבעה אנשי חוליות הכיסוי, שתפקיד היה לכסות את טכס מעגן, צילם אף הוא את השלבים השונים בראשית הטכס, ביניהם את מחלקת

אבי הצנחן. יוסף גולדשטיין, אביו של פרץ גולדשטיין, צועד בלוחית אשתו ובנו חזרה למקומותיהם, לאחר שהשלושה הניחו זר פרחים לרגלי האנדרטה. משך כל הטכס הקצר והנאה, עמד הקהל על יגליו. כעבור חמש דקות בדיוק צנח המטוס הקטלני.

ניצל מקרוב. ד"ר ישראל קסטנר, הדמות המרכזית של כל המיפגן. המטוס נפל פחות משני מטרים ממנו.

ריכוז אנשים מרכזיים. על ספסל אחד ישבו: יואל פלגי (ראש מורכן), אהוד אבריאלי, משה פרלמן, טדי קולק. מאחוריהם: יגאל אלון ומימינו אלוף משה צדוק.

עשר שניות

לפני שנהרג, מפקד מחליף את הצנחנים, סגן שמחה לוי, מצדיע לדגל. הממוס שהטיף את האגרת הגיח מאחוריו מבלי שאיש מן הצנחנים ירגיש בו.

דקה אחת

לפני האסון. הממוס של אורי גלין הג מעד לבתי הקיבוץ, פונה שמאלה לזרז רוק את האגרת בשטח פתוח, מאחורי האנדרטה. האנשים מתכוננים בו.

הקרבת הראשון

סגן שמחה לוי היה הראשון אי שר פגע בו הממוס. הוא נפצע קשה בראשו, נהרג במקום, חייל לוי רצים אליו להגיש לו עזרה.

וזו היתה התוצאה:

שדה מכוסה גופות

מאחוריהם, מעל לראשי הצנחנים. הכנף הש"מאלי של המטוס היכה את סגן לוי בעורפו, גלגל אותו מעמדו.

המטוס הצליח להתרומם, עבר מעל לש"לש השורות הראשונות של צופים שהיו עדיין נדהמים מהבין מה שקורה. ואז נש"מעה נקושה עמומה, ובעיקבותיה זעקת אשה. זעקה רמה וחסרת ישע.

המטוס עלה בלהבות במרכז האגף השמאלי של הספסלים. מסביבו היה עשן וגופותיהם המרוסקים של המתים והגוססים.

בצד עמד ההמון, עוזר להוציא את הגופות או מסתכל, מוכה תדהמה, בלשונו

בדות ביותר. העיקרית: ששיתפו פעולה עם הבריטים כדי להכשיל את שליחותו של יואל בראנה, שהביא עמו מהונגריה את הצעת הס.ס. להחליף מאות אלפי יהודים תמורת ציוד אמריקאי. לו חזר בראנה להונ"גריה, במקום להיאכר על ידי הבריטים ב"סוריה (לשם הובא מתורכיה הנייטראלית בעזרת הסוכנות) יכול היה למשוך את ה"משא מתן משך כמה שבועות יקרים, אולי להכתיר בהצלחה את מאמצי ההצלה הגוא"שים של קבוצת קאסטנר.

זעקה חסרת ישע

היתה זאת הסיבה שההמון חיכה לסיום

לרא אלונקה. אחרי חבלה הראשונה, התארגנה הגשת העזרה. שוטרים, סדרנים ואנשים שבאו להשתתף בעצות הזכרון, העבירו פצועים משדה האסון אל הדשא שמול מרפאת הקבוץ. בתמונה הרג מובל על זרועות אנשים כי לא היה זמן לחכות לאלונקה.

כיוון ירידתו. במרחק כמה צעדים עמדו שני גלגליו שלמים.

סביבתו הזכירה שדה קרב. ספסלים שרו"פים היו ורועים. בשטח, כובעים, תיקים וסמרטוטים מילאו את המגרש. שעה שהמצי"לים ערכו את גחיות המתים בשורה ארוכה ביקש מישהו, בצעקה, שמיכות לכסות את ה"תן. כמה אנשים, שזעו כשיזכורים, הלכו ובאו, סקרו את הגופות המאובנות בהת"עמקות מייסרת. כל כמה רגעים צנח מי"שהו לקרקע, מילל ליד גופה מעוכה, ונמ"שך ממנה בכוח.

מכוניות ואמבולנסים התכנסו מייד לשי"רות במקום הוגשה רק העזרה הראשונה ב"יותר הפצועים הובלו מייד לבית החולים שוייצר בטבריה, במרחק 13 קילומטרים. כאשר נשארו המתים לבדם, עברה מכונית כשא של המשטרה את השרשרת שהטיה המשטרה סביב למקום האסון והסעיגה את הגופות.

לפתע זעק מישהו בהתעזה: "היא חיה! היא חיה! היא עדיין נושמת!" רופא הוב"ל למקום. חולצתו הלבנה היתה מוכתמת בוז, משקפיו רכבו עקומים על אפו. הוא ניגש לגופת האשה המכוסה, פתח את חול"צחה השחורה וקרב את אוזניו ללבה. "מהר", ציחה אמבולנס! "יתכן ויש לה עוד סיכוי!"

לא היו יותר אמבולנסים במקום. טנדר ירוק נכנס למגרש, והאשה הועלתה לתוכו בהירות.

אין שניה בפענו

שעה יותר מאוחר, היה הכל שקט, בדו"מיית בית קברות. אנשים דיברו בלחישות מזועזעות: "דב הררי נהרג! הכן של אנציו (סירני)! אליק שומרני פצוע קשה! כסה המסכן! אשתו נהרגה!"

עוד אי אפשר היה לעמוד על ממדי האסון.

לאורך הכביש המוביל לטבריה עמדו חברי משקים וצפו במכוניות שעברו בטי"סה, עם מטענם האיום. מאות טיפסו על הגבעה התלולה מחוץ לבית החולים שויי"צ. צר. זמן לזמן יצא אחד מאנשי בית החור"לים, ביקש תורמי דם מתנדבים. לא היה מחסר בתורמים צעירים.

בתשע בערב הופיעה מכונית כחול"שחורה לפני שער הברזל של בית החולים. משה שרת, ציפורה שרת, תדי קולק וחצי תריסר מלווים יצאו מן המכונית. שרת נראה נוע"זע מאד. אחר חצי שעה יצא. לא היה דבר שהיה יכול לעשות שלא נעשה כבר על ידי הרופאים והאחיות.

בחצות עוד עמד ההמון על משמרתו. החנשה על המאורע האיום הסתננה בינתיים לערים ולמסקים המרוחקים. קרובים החלו מגיעים לטבריה, רק כדי לשמוע כי הכניסה אסורה להם.

והרחק מן העיר, מעבר למי הכינרת הש"חורים, נצנצו כמה אורות עמומים. היו אלה אורות קיבוץ מעגן, בו לא עצם איש עין אותו לילה.

אנשים ברחו. ברגע הראשון, כשאנשים ברחו כל אחד לעבר אחר, היתה העזרה הראשונה אדנית ביותר. איש זה גורר פצועה כי לא היה מי שישא אותה אתו. אחרים נטלו ספסלים, השתמשו בהם כאלונקות חירום. כעבור רגעי החבלה הראשונים הונשה העזרה בייעולות.

הרוג. הרג בעל שער שיבה וזקן לכן שישב במקום אשר בו פגע המטוס. שוטרים ואזרחים נושאים אותו ביניהם.

אך זה לא היה סוג. הקהל שיאבד את עשתונותו. רובו נפגש יותר מדי פעמים פנים אל פנים עם המות משייפגע על ידי הופעתו הפתאומית. אחרי דקות מספר חזרו, כדי לעזור בפעולות ההצלה.

גם האיש שלידי המיקרופון השתלט על עצמו. הוא החל מוציא סדרת סקודות למכ"שירי כיבוי, לתגבורות משטרה, לרופאים ואחיות מקרב הקהל.

היא עדיין נושמת ו'

תוך חמש דקות נשאר מהמטוס רק שלד מתכת פחוס. בהתרסקותו השלים המטוס תפנית מלאה אחורה, ועתה צפה לעבר

פצועה על הכתה. תוך כמה דקות התרוקנה הרחבה. שרשרת סדרנים הקיפה את המקום למען אפשר הגשת עזרה. בתמונה: איש נושא פצועה לתחנת האיסוף.

פצוע קשה. אחד הפצועים קשה מונה על הארץ, לפני שהגישו לו עזרה. פיניו הפצועים נעשה על ידי מתנדבים שהעמידו את עצמם ומכוניותיהם לפעולה.

האש האדומות שליקקו במטוס.

תפשו מחסה פלו לארץ ו'

ואו ניגש מישהו למיקרופון והחל מטיל פקודות בצורות מהירים ועצבניים: "פנו את המקום מייד! התרחקו מן המטוס! תפשו מחסה מאחורי הבניינים! פלו לארץ! המטוס יכול להתפוצץ כל רגע! פלו ל"ארץ!"

לראשונה פרץ בין ההמון משהו שדמה לפאניקה. שרת, שהסתכל סביבו באי אימון מזועזע, נמשך מן המקום בורועו על ידי חבר משק, יגאל אלון מהר לבניין הקרוב, אחרים רצו או נטלו לקרקע.

הקראת איגרת הנושא. וכשהופיעו הפייפרים מחדש, היו הסחה ברוכה. הטיס הוציא את ראשו דרך חלון המטוס המוביל, נופף חפץ לבן. הוא רצה להראות, כנראה, כי הצליח להוציא מתחת לגלגל בשעת הטיסה הקהל מחא לו כפיים.

תוך תפנית שמאלה חג המטוס מעל לה"מון, גלש מאחורי האנדרטה כני שהטיס יטיל את איגרתו.

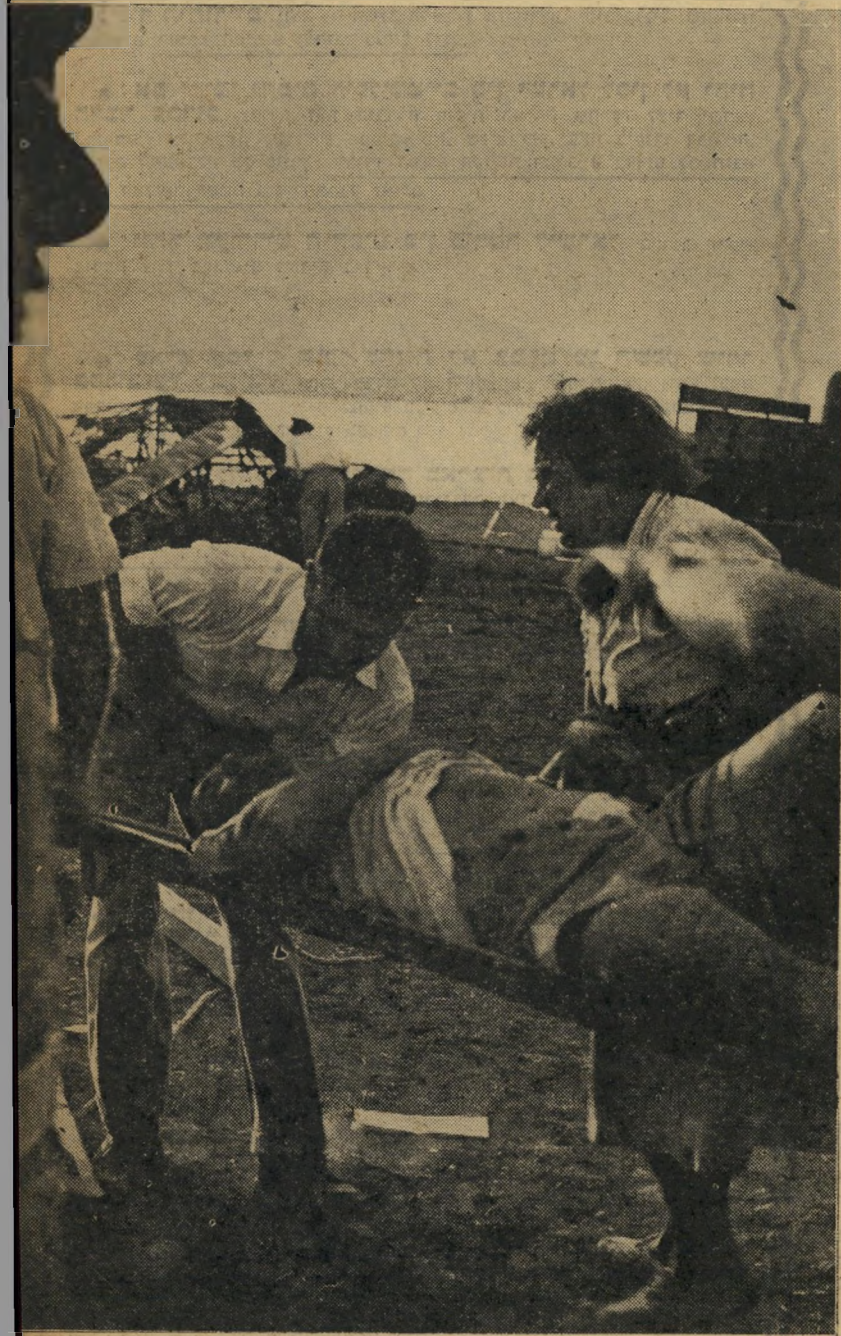
ואו קרה האסון.

לא בחיפזון, ולא לראוה, כי אם בדייקנות אטית התנועה של הצוגת בובות. המטוס צלל נמוך ונמוך יותר, עבר, כשהוא בא

כשדה קרב

כך נראה מקום האסון רבע שעה אחרי שנפל המטוס. הקהל הורחק, הפצועים הועברו לקבלת טיפול במרפאת המשק או לבית החולים בסבריה. על האדמה מונחות גופותיהם של שבעה הרוגים, שנהררו במקום. על הקרקע נראים עדיין כתמי הדם הרבים (מרכז ושמאל), של הפצועים, בהם כבר טיפל אותה שעה, בחדרי הניתוחים של בית החולים שחייצר בסבריה, צוות רופאים שהוזעק באופן דחוף לשם לטיפול בנפגע האסון בקבוץ מעגן.

בעל ואשתו

רגע איום בטרגדיה האיומה. חיכ יונה כסה הכיר פתאום את אשתו צפורה, ללא רוח חיים על האדמה. ידידיו נאלצו להוביל את כסה ההמום מן המקום.

פצוע וחבריו

הם באו יחד לעצרת החגיגית. עתה נישא הוא על אלונקה למכונית משטרה שתוביל אותו לבית החולים בסבריה. חבריו ליוו אותו כל הדרך.

היכון להתפרקות הקואליציה הממשלתית כחודש מרם
 1955, הניגודים בין מפא"י והציונים הכלליים יחריפו בשעת הדיון על תקציב 1955/56, כי האווירה של ערב בחירות תמריץ כל צד לתבוע תקציב המתאים במיוחד לבוחריו שלו מתכנני הבחירות של שתי המפלגות גם יחד סבורים כי התפרקות כזאת תאפשר למפלגות לנהל מערכת בחירות תקיפה יותר מאשר במקרה של קואליציה עד הרגע האחרון.

צפה לגל הרש של גילויי שחיתות בשנה הקרובה
 יהיו יוזמי הגל מצביאי הבחירות של מפא"י, שישתדלו לגלות ליכולת במסודות של מפלגות אחרות נדי להוכיח כי מפא"י היא המפלגה הטהורה ביותר במדינה. לצורך זה כבר הקימה מפא"י שירות חקירות סודי, מורכב מאנשים שעבדו בעבר בש"י של ההגנה וירוש"ו. שירות זה כפוף לאחד משרי מפא"י.

בד בבד עם השחרת היריבים, תתרכז מפא"י בהבלטת הישגיה הקונסטרוקטיביים. הומומחים סבורים כי קולות העולים החדשים עשויים לתת למפא"י רוב מכריע. יתרכזו להראות לעולים אלה את הישגיו מפא"י בפתוח הארץ.

היה בטוח כי תהנה בשנה הבאה, שנת ערב בחירות, משמע כספי, אם כי מדומה. הצעד הראשון לקראת אינפלציה מרוסנת כבר נעשה על-ידי משרד העבודה שהעלה את שכרם של עובדי עבודת הדחק, ללא כל קשר עם האינדקס או פריון העבודה. הכתנה הברורה: לעודד הלך רוחות איהד למפלגה המשפוח, כביכול, את מצבם של עובדי הדחק.

היכון לבקשה רשמית של ממשלת גרמניה להכרה מצד ישראל, ברגע שתזכה בריבונות מלאה ובקץ הכיבוש המערבי. זעה זו הובעה לאחרונה גם על-ידי ראשי חברת השילומים שהצביעו על כך שסירוב רשמי להכיר בגרמניה עלול להעמיד בספק את קיום הסכם השילומים.

הסברת דרכי ההגנה מפני נשק אטומי וגרעיני בארץ כבר הגיע לשלב של ביצוע. האחראים להסברה יהיו שירותי ההתנגדות האזוריים. עובדה זאת נתגלתה בתשובה לשאלתה של אחד מחברי מועצת עיריית תל-אביב.

אם אתה גר בין כפר תבור למטולה, היכון לריבוי מספר שכיניך היהודיים. יהיה זה השלב הראשון של מבצע ייחוד הגליל, שמטרתו העיקרית הפיכת העימות היהודי בגליל לרוב.

אם יקומו היחסים דיפלומטיים בין ישראל לסין לא יהיה הדבר בקרוב. יקודה זאת הובררה סופית בשיחה שהיתה לציר ישראל בביורמה, דודי הכהן, עם ראש ממשלת סין, צ'יאן-לאי, בעת ביקורו בבורמה. הסיבה המתקבלת על הדעת: הצורך בששה הקולות הערביים באו"ם לכשתובא לפני המליאה בקשת סין להתקבל לאו"ם.

יותר מעודדים היחסים בין בורמה לישראל. בקרוב תרכש בורמה ציוד בסכומים ניכרים בארץ.

כאיש עסקים תוכל להנות לא במעט מן השפע שירד בקרוב על קפריסין, אחר העברת המטה הבריטי אליה מסואץ. נוסף לכמה חברות מסחריות שכבר ביקשו להקים סניפים בניקוסיה ובפמנוסטרה, מעיינת גם אל-על בהקמת קו תעופה קבוע לקפריסין.

אם יש לך קרובי משפחה בארצות רומם אמריקה ייתכן ותראה כמה מהם בקרוב. אחר שהוגברה מאד, לאחרונה, פעילות תנועת ההכשרה החקלאית על-ידי ארגוני הנוער הציוני, אפשר לצפות, בביטחה, לעלייתם של כמה אלפי חלוצים דרום-אמריקאים, בעיקר מארגנטינה ומברזיל, בשנתיים הבאות.

ההפתרות הציונית במערב גרמניה לא תוכר רשמית על-ידי ההסתדרות הציונית העולמית. החלטת-פשרה זו נתקבלה אחר שהרב מרדכי נורוק רצה לאוורר את השאלה בוועד הפועל הציוני, נתקל בהתנגדותו החריפה של נחום גולדמן.

צפה להגברת המתיחות הכיימת בין ראש העיר הנוכחי של תל-אביב, חיים לבנון, לבין קודמו, ישראל רוקח. לבנון כבר התלונן לפני מוסדות מפלגת המשותפת, הצ"כ, כי התערבותו של רוקח בענייני העירייה עולה על כל המקובל בימי קודמיו במשרד הפנים, משה שפירא ויצחק גרינבאום. שיא ההתערבות: סרובו הפומבי של רוקח לאשר את תקציב העיר, מבלי להזהיר על כך, מראש, את לבנון.

אם הנך פקיד ממשלתי שאינו מתנזר מעסקנות מפגתית, היכון לקשיים מצד נציב שירותי המדינה, דוד רוזווליו, הוא החליט להפעיל ערב הבחירות לכנסת בכל החומרה את האיסור החל על השתתפות עובדי מדינה בפעילות פוליטית. נסיונו של רוזווליו נידון לכשלון מראש: רוב פקידי המדינה הגבוהים הם עסקנים מפלגתיים מובהקים.

הכן את עיניך ליתר הנאה אסטיתית מהבניינים שיוקמו בעתיד. אנף התכנון הממשלתי החלט להסב את לבם של האדריכלים לעובדה כי צד זה מוזנח בבנייני הארץ.

תוכל לראות כבר בקיץ הבא סרטי שרושה ממורים, סינמ' סקופ, סינרמה בכל בתי-הקולנוע בשלוש המרים הגדולות. התנאי המגביל ימרוש שכלולים אלה: ביצוע ההזמנות שנשלחו לארצות-הברית.

העם האחלה והכאב

השבוע חיתה המדינה ליד הקבר הפתוח של חללי מעגן. לא היה נושא אחר לשיחות. קציר הדם היה גדול מדי בכמותו, מחריד מדי באיכותו, מכדי שיתן מנוח לנשמה הל-אומית.

אולם מעבר לשורת-החללים הזוקר לוע ה"תוח של סכנה מזועזעת עד אין שעור מכל מקרה-אסון. אחרי החלטת הפרלמנט הבריטי על צאת האימפריה מן הסואץ, נפל על הארץ צל האיום המוחשי ביותר מאז הקרב על נגבה.

האסון הגלוי של מעגן נשא בחובו אסון שני, סמוי מן העין: הוא נמצ את חשבוני הנפש, את הדיון הלאומי הגדול על המצב המדאיג שנוצר. כשם שכאב פתאומי משכיח מתלה ממארת המעמידה בסכנה את חיי הגוף כולו, כך פעל גם האסון המסעיר בעמק הירדן כשם מרדום.

מדיניות נקמת הלורד מוין

לפני עשר שנים יצאו שני צעירים ישראל ליים למצריים הרגו את הנציג העליון של האימפריה במרחב, הלורד מוין. במשפט סגס" ציוני בקאהיר הפכו שני חברי לח"י, אלר הו חכים ואלהיו בית-צורי לניבורי התנועה הלאומית המצרית; מיטב עורכי-הדין המצריים יונדבו להגנתם; הוצאתם להורג היה כמעט יומאבל לאומי.

בשבוע שעבר התהפך הגלגל ב-180 מע"לות. ישראל עשתה נסיון נואש לעכב את יציאת האימפריאלים הבריטי ממצריים, הת"חננה כמעט על ברכיה כי הבריטים יגנו על ישראל מפני הכוח המצרי העולה. הלורד מוין בא על נקמתו.

ערמונים מן האש. לא היה זה ההיר"הור ההיסטורי היחיד שנוע מתגובת ישראל. הוא העלה בזכרון כמה נימות נשכחות, בלתי נעימות.

עד למלחמת העצמאות היתה מדיניות-ה"חוק הציונית המשך ישיר של השתדלנות של הגסטו. ההנחה: ישנו פריץ, כלומר בריטניה, האשן בידי גורל הקהילה. עליו מוטלת החובה להגן על היהודים. אם הוא פריץ רע, צריכים

בן-גוריון בהלווית ישראלית
 עי"ף. עזוב ועמוק-מחשבת

לעורר את מצפוננו. לצורך זה דרושים אנשים גדולים מבני העדה, המוכשרים במיוחד להגיע אל לב הפריץ.

בשדה-הקרב שם החייל העברי קץ למסורת זו. הוא ניהל מדיניות ישירה — מדיניות של מגע ישיר עם הצד שמולו, בלי התערבות כל פריץ. העם הגן על עצמו.

אולם בתום המלחמה לא באה מדיניות ש"המשיכה את הקו החדש. ישראל לא עשתה כל מאמץ לפתור את בעיית יחסיה עם מצריים

על-ידי מגעי-ישיר — לא בדרכי שלום ולא מלחמה.

התוצאה: השבוע מצאה ישראל שוב את עצמה בתפקיד המסורתי של הקהילה היהודית, המבקשת מן הפריץ שיגן עליה. נאומי"הם של חברי-פרלמנט בריטיים שודרו בהתלהבות או בזעם בקול-ישראל, כמו בימים הטובים ביותר של המנדט הבריטי.

אלא שבריטניה הגדולה לא ראתה כל סיבה להוציא מן האש את הערמונים של ישראל. היו לה די ערמונים משלה להוציא מן האש המצרית.

הלקח הגדול. הלקח הגדול של סריץ: אין כל סיכוי לעכב את החקומה הלאומית הערבית. שום מעצמה זרה לא תעשה את הדבר למען ישראל, ושום מעצמה זרה לא תגן על ישראל. ישראל תצטרך להתמודד עם הכביעה בעצמה. סנים אל פנים: כך או כך — על-ידי השתלבות בתנועה לאומית מרחבת, או על-ידי מלחמה-חרמה נגדה.

חורף אל הרחם

היה זה אך טבעי שלמחרת ההסדר על ה"סואץ (ראה לעיל) ירחפו בחלל שמועות, (נכר"נות) על פניה בריטית להקים בסיסים בישראל. ההצעה האלטרנטיבית: להחליף ברי"טים באמריקאים, למסור להם את נמל חיפה ושדה-התעופה בצפון הנגב.

לא היה זה רעיון חדש: כבר במאמר ה"מפורסם של קולזירס על המלחמה הבאה, המריאו המטוסים האטומיים האמריקאים ש"הפציצו את מפעלי האוראל מבסיס ליד תל-אביב.

מה שהיה חדש יותר: האדישות בה נתקבלה ההצעה בחוגים רחבים בישראל. לא היה ספק: שש שנים אחרי שישראל יצאה מרחם האימפריה הבריטית והחלה את חייה העצמאיים, היו ישראלים לא מעטים מוכנים לחזור אל הרחם הבטוח. האויר בחוץ היה, כנראה, צונן מדי עבורם.

חזרה לאוצר. בזמן האחרון התגבשו חוגים רחבים בארץ שדיברו בגלוי על הצעה להפוך את מדינת ישראל כחלק מן האימפ"ריה הבריטית. גימיקיה:

● כחלק מן האימפריה תהיה ישראל ב"טוחה יותר מפני התקפת הערבים. הערבים יהססו להתקיף מדינה החוסה בצל הכתר ה"בריטי — ביחוד לאור העובדה כי הצבא הערבי התוקפני ביותר, הלגיון, כפוף אף הוא לקצינים בריטיים.

● כחלק מן האימפריה, תהנה ישראל מהקלות כלכליות רבות.

● ישראל תתקרב יותר להודו, שגם היא שייכת לאימפריה.

● צבא בריטי שיהנה בארץ יביא כסף, יחזיר את ימי הזהר של מלחמת העולם ה"שנייה, עת גולד האוצר של רבים מעשירי ישראל הנוכחיים.

המחיר היקר. מעטים מן המצודים חש"בו על הצד השני של המטבע: שהישוב ה"עברי לחם מלחמה ארוכה ומרה עד שהגיע לרגע בו הורד הדגל הבריטי בנמל חיפה. הוא שילם מחיר יקר עבור עצמאותו.

אין ספק שחוגים אלה מהחיים מעוט מוח"לס במדינה. רוב רובם של אזרחי ישראל יודעים שמחיר העצמאות יקר — אך הם מוכנים לשלם אותו.

שו"י המשקל

כשנודע השבוע כי הגנרל וואגן בניקה יוחלף בגנרל קנדי, רבתה השמחה במדינה. בצדק או שלא בצדק נחשב הדני הגר בשטח הערבי, לבלתי-גימשי, החלפתו הימה, בלי ספק, שי לישראל.

כדי שהשמחה במשרד-החוק הישראלי תה"יה שלמה היה דרוש רק פרס קטן: החלפתו של הקומנדר האציון, האיש שסירב לגנות את ירדן בתקרית מעלה-העקרבים. אולם סה"באה אכזבה מרה: נודע בסוד כי האציון לא יסולק, יעלה בדרגה, יהפוך סגן הגנרל הקנדי. זה היה השי לרבים, לשם שחי"המשקל.

אסונות לאחרת

(ראה שער)

בזרוח השמש, למחרת, על מעגן, גילתה

ח"כ בר-רב-האי
ליהודי: מוח פורה

שידוע המועד המדויק של הבחירות.

כנסת

כוחו של רוב

מה אפשר הכל לעשות כשיש לך רוב?
שאל השבוע באופן ריטורי ח"כ חרות המכ"ר
ריק, יחנן באדר.

לא היה לו צורך להרבות בחיטושים אחרי
תשובה מתאימה. היא ניתנה לו בו ביום
בישיבת ועדת הכנסת האחרונה לעניני הנר
הל של בית המחוקקים. היתה זאת תשובה
משכנעת למדי.

נציגי מק"י דרשו בועדה להעלות באופן
דחוף על סדר-היום את המעצרים ללא-משפט
שבועיים בנצרת אחרי ההתקפה על סרן צה"ל
אברהם הוי (העולם הזה 874). לפי המקובל,
לא היתה כל אפשרות למועץ הצעה כזאת
לסדר היום, אולם לרוב הקואליציוני בועדה
לא היה כל חשק לתת לקומוניסטים לאוורר
את דעותיהם במליאת הכנסת.

האם זה כראוי? המוח היהודי הפורה
של עורך-הדין החשוב דוד בר-רב-האי יושב
ראש הועדה, מצא חשיבות פתרון לבעיה.
החליטה הועדה: אין לה כל ידיעה על מעצ"ר
ריים כאלה. למיכר מוטל על הקומוניסטים ל"
הגיש תחילה שאלתה לשר המהמים, לקבל
השורה שתאשר את העובדות. רק אחרי כן,
דהיינו כעבור שבועות רבים, יוכלו לפנות
שוב לוועדת-הכנסת, לדרוש הצעה-לסדר-היום.
מי שלחמה בחימה שמרנה על זכותם של
הקומוניסטים היתה דווקא חברת הכנסת ה"
קנאית אסתר רויאל-נאור, אחותו של מפקד
אצ"ל המנוח. תמך בה באור: מה איכפת להם
שהקומוניסטים ידברו חמש דקות על נושא
זה במליאת הכנסת? האם כדי למועץ זאת
כדאי להפוך את דיוני הכנסת ללעג, ולהרוס
זכות דמוקרטית נוספת?"

הארץ

מספר הלידות נשאר עומד בשפל של
30 עד 33 לירות לאלף תושבים (העולם
הזה).

אליעזר בוכני, חיפה
ומה עם אינדוס יגור המחייבה?
מסירים שערות רוגליים... לצמיתות
ובלי כאבים (מודעה בלאשה).

יהושע סוקול, רחובות
בצדק. שנאמר: לשקר אין רגליים.
השנה הוכנסה לשימוש מכונה לקילוף
הבוטנים לזרעים. קולפו 80 זוגות שיס"
פיקו לכ" 8000 דונם (הארץ)

ת. קיפניס, חיפה
בקושי.
משרד העבודה המחלקה לחינוך מק"
צועי (מודעה בהארץ)
מאיר שליט, תל-אביב
הקץ לחובבות!

מה ברחוב מא"ה, תל-אביב, שתשמש מרכז
למפלגה החדשה שטרם נולדה. חכריה התנג'
דו בחריפות לדיעה כאלו פניהם מועדים ל'
מפא"י, עמדו על עצמאותם המוחלטת.
מעטים האמינו כי השומר-הצעיר יגשים
באמת את האולטימטום. למעשה נשארה ה'
יוזמה בידי המעוט: הוא יכול להוציא את
למדת ובזאת לפוצץ את הגשר האחרון, או
לחכות עוד זמן מה עד להדלקת הפתיל.

מי יבחר את הבוחרים

אמר איש צמרת מפא"י ברגע של חולשה, על
הפילוג במש"ם (ראה לע"ז); אנשינו לועגים
למפ"ם ההולכת ומתפצלת. למעשה. באופן
עקרוני אין המצב במפא"י שונה היום. יש
בתיכנו היום פלגים וסיעות ויחידים, מהם
אידיאולוגיים, מהם אישיים. יש רק הברל
אחד אצלנו היוכחים מתנהלים בחורי-היד'
רים ומעטים היודעים עליהם.

דברים אלה היו נכונים כבר משך זמן רב
למדי. לאחרונה פרץ הויכוח חוצה באופן
מעשי בסעיף בלתי חשוב לכאורה. מוסדות
המפלגה החלו מספלים בהרכבת המנגנון ש"
ירכו את פעולת הבחירות. כחונת מפא"י לה"
קים גוף גדול ומאורגן, בו תהייה מחלקת
לכל תפקיד ותפקיד. בראש כל מחלקה —
איש מקצוע לטפל בענינים מסוימים.

אם כי תפקידו של גוף זה היה תפקיד
מבצע, הבינו רבים, בייחוד צעירי המפלגה,
כי הטון בו ינקוט גוף זה בהסברתו יקבע,
לפחות כלפי חוץ, את הקו האידיאולוגי של
מפא"י למספר שנים. הראשון שהבין זאת
היה ב"י. ג"י, אשר ניצל עובדה זאת. דאג
ל"ך שאחד מאנשי שלומו, אהוד אבריאל,
יועמד בראש מטה הבחירות.

החוגים האחרים לא פיגרו. צעירי המפלגה
תבעו מקום לשמרון פרט, מנהל משרד ה'
בסחון, בהנהלת עניני הבחירות. למסודות
המפלגה, בהם, כיום, משקל מסויים לצעירי
המפלגה המתאחדים לעתים אף עם תומכיו
של שרת, לא היתה ברירה. פרס אושר כחבר
שני בהנהלת עניני הבחירות. התוצאה בלשון
כדורגלנית: חיקוי, 1:1.

מכה מצויינת. במחצית השניה היה
המצב קשה יותר. קואליציה רבת משקל של
חסידי שרת, צעירי המפלגה וגורמים שמא"
ליים במפא"י, הנושאים עיניהם לאיחוד מהיר
עם לאחדות העבודה. תבעה להכניס את ח"כ
ד"ר הרצל ברגר כאיש שלישי וכמומחה
לעיתונים והסברה בכתב.

אנשי ב"י. ג"י החליטו שזה כבר מסוכן,
הכינו מכת קרן מחושבת מאד. הם הסבירו
כי הרצל ברגר, שהוא חבר מערכת זבר,
יצטרך למלא תפקיד מרכזי בעיתון בתקופת
הבחירות. כי או לא תשכ הכנסת, וברגר
היה חופשי לסייע לדבר.

היתה זו מכה מצוינת. איש לא יכול היה
להכחיש כי ברגר הינו היחיד בין אנשי המ"
ערכת ועיקריים בדרך היודע לערוך עיתון.
אולם יחד עם זה היה ברור כי מערכת זבר
תעמוד ממילא באותם הימים תחת פקודת
מטה הבחירות.

משחק פסול. הקואליציה הפנימית ה'
גישה הצעת-נגד. היא הציעה את זקן כתבי
דבר, אפרים תלמי, כמרכז עניני הבחירות
בעתון ואילו את הרצל ברגר לתפקיד במטה
הבחירות. הם הציעו להעמיד את תלמי לפקד"
דחו של ברגר. היה זה צעד נבון מאחר
שתלמי, אם כי אינו איש מן המעלה הרא'
שונה או אפילו השניה במפא"י, הריהו ללא
כל ספק עתונאי מקצועי. בסוף השבוע שעבר
התבר כי מכת הקרן הצליחה וההצעה נת'
קבלה. התוצאה: 1:2 לטובת הצעירים.

כאן התערב השופט, היושב בשדה בוקר.
משראה כי הצד שלו הולך לקראת הפסד,
הציע לפסול את המשחק. אמר אחד מנאמני
של ב"י. ג"י: "לא יתכן שמוסד בלתי נבחר
ייצג את עניני המפלגה כלפי הקהל דוקא
בתקופת בחירות".

על כן הציע כי מוסד נבחר — כלומר,
מוכירות המפלגה, היא אשר תנהל את מסע
הבחירות. תפעיל את מטה הבחירות. מה
ישטכח איש ב"י. ג"י. להזכיר: כי במוכירות
יש רוב, אם כי לא גדול, לחסידי ב"י. ג"י.
עובדה אחרת שלא צוינה באותה הזדמנות:
במוכירות גם כמה משרי הממשלה, דבר
ההופך אותה לכבדת הנועה למדי, מאחר שלא
תמיד פנויים השרים לעניני המוכירות.

הצודדים לא היו מוכנים, השבוע, לקבל את
החלטות השופט האוביקטיבי. החליטו לה"
עביר את הדיון למגרש חדש. קבעה המוכי"
רות סופית: הרכב מוסדות הבחירות יקבע
בישיבה סגורה של מרכז המפלגה, ברגע

משה שרת יכחיש את הדבר. סנה הוסיף
לדבריו רשימה ארוכה של מעשים המוכי'
חים לדעתו. את כונת ישראל להחזיר את
גרמניה למרחב. בין השאר: הרצאה של
סגן מנהל משרד החוץ לפני סטודנטים, בו
הביע את דעתו שעל ישראל לבקש ידידים
חדשים באירופה המערבית, אחרי קילקול
היחסים עם אמריקה, הזכיר כמועדים אס'
שריים במפורש את גרמניה ואת צרפת.

בעברית המדוקדקת האופיינית לו (והנדי'
רה מאד בכנסת), הכחיש שרת את הכל:
לא היה דיון כזה בממשלה כלל ועיקר.
יתר על כן, הענין אינו עומד על סדר היום
של הממשלה. שכח שרת להכחיש: אם
הוא עצמו מתנגד להכרה, או לאו.

צביעות ציבורית. במזנון הכנסת
נראה הענין, כמובן, לגמרי אחרת. כי ענין
גרמניה הוא נושא לצביעות פרטית וציבו'
רית יותר מכל ענין אחר. אין ספק שרוב
חברי הכנסת הגיעו מזמן לכלל דעה (אי'
שית וסודית) שאחרי קבלת השילומים אין
כל טעם שלא להכיר בגרמניה. ביחוד לאור
העובדה שציר מוסמך ישראלי יושב בקלן.

אולם הח"כים, הרגישים לדעת הקהל,
סבורים שזו תהנגד לצעד זה, מהססים לתת
ליריביהם הפוליטיים נשק כה טוב.

הביע את דעתו הספקנית על צביעות זו
הח"כ הפרוגרסיבי הממושקף יוהר הררי:
"היחסים עם גרמניה נוצרו ברגע שנחתב
הסכם השילומים. אחרי כן אין כל טעם שלא
להכיר בגרמניה. להיפך, האיום בהפסקת
יחסים דיפלומטיים קיימים יכול היה להיות
שט יעיל לקיום הסכם. יכול להיות רק
נימוק אחר לאי ההכרה: הדעה שאפשר למ"

ח"כ יזהר הררי
לגרמני: שוט יעיל

כור את ההכרה בכסום כסף נוסף!"

מפלגות

בבט אל השעון

מחוגי השעון של פילוג מפ"ם הסתובבו
השבוע לקראת השעה ה-12. אולם ברגעים
האחרונים ממש נערך מאבק מזור על גורם
הזמן. הצד המזור: הצד הפעיל בפילוג נ"
סה להרויח זמן, הצד הפחות-מעונין ניסה
דווקא לדחוק את הקץ.

לסיעת המעוט היה דרוש זמן כדי להסביר
את עמדתה בקרב קיבוציה. גיבוש ציבור
כה מגוון כמו חברי הקיבוץ-המאוחד. שחלק
ניכר מהם עורנו שייך למפא"י, וחלק שני
הנהו בלתי-מפלגתי, אינו קל. אולם אנשי
השומר-הצעיר, בעלי הקולקטיביות הרעיונית,
ביקשו דוקא למועץ מהם זמן זה.

התוצאה: מכתב של מאיר יערי אל המעוט,
ובו דרישה אולטימטיבית להודיע תוך שבועה
ימים, היינו עד היום החמישי השבוע, כי
המעוט לא יוסיף עוד להוציא-לאור את למר"
זב. האיום הנרמז: אם לא תבוא הודעה כ"
זאת, יגורש המעוט מן המפלגה, אף אם לא
יוציא עד אז גליון חדש של למרחב.

פיצוץ גשרים. אולם המעוט לא הודרו.
תכניתו התקדמו באיטיות בטוחה. השבוע
שכרה החטיבה לאחדות-העבודה דירה של

* ראש משלחת השילומים, שנער הנושא
תואר של ציר מוסמך, אף שלא הוסמך ל'
ממשלה הגרמנית.
** עם טופרת דבר, חנה זמיר.

משק דומם. אנשיו קמו לעבודתם, נעו אחר
עיסוקיהם — אך בדמה. כי עתה קישטו שתי
מצבות את מרכז המשק — אנדרטת גולד'
שטיין החדה כמחט והשלד המפותח של ה'
פיפר רסוק הכנפיים. אמר מזכיר מעגן, יצחק
אילון: "הוא קצר בכנפיו!"

בינתיים, הובילו שני קרונות שנמשכו על'
ידי שני טרקטורים-גנסים, את ארבעה הארי'
נות לבית הקברות הקטן שמעבר לכביש, קרוב
לתחנת הרכבת המופצצת של צמת, והקטר
המחליד שלה.

הקבורה היתה קצרה ודוממה. לו לא נכ'
הה כיתה שוטרים שדיגלה את נשקה, אי'
אפשר היה לנחש באלה נסיבות טרגיות מצאו
הארבעה את מותם. הם היו שכנים לא רק
במותם, כי אם גם בחייהם. ארבעתם השתי'
כו למעמד הוריים בגיל הששים, בילו את
זמנם יחד, יסבר לכן גם יחד בטכס הסרת
הלוט מהאנדרטה.

הכבוד האחרון. במרחק שלושה ק"י
לומטרים ממעגן, נערכה הלוויה נוספת, ביום
המחרת. זאת של בן-ציון ישראלי. בין המון
המלווים כמעט ולא ניכר האדם נמור-הקומה
ובעל הגוף, שלא בלט בין ראשי מפא"י. ש'
באו לחלוק את הכבוד האחרון לחברם. היה
זה יהודה צ'רנומורסקי, אחיו הצעיר של יש'
ראלי. משך ארבעים שנה לא ראו האחים זה
את זה ורק לפני ארבע שנים עלה גם האח
הצעיר, שהתגלגל לסיני, ארצה.

אדם נמוך קומה אחר שצעד אחר הארון
היה מוכר יותר: לא היה זה מן הדברים
הקלים לזיכר בן-גוריון חולה השגורן לעבור
את שנים וחצי הקילומטרים המפרידים בין
קבוצת כינרת לחורש האורנים המשמש כ"

בית הקברות שלה.

כשהגיעה הלוויה ליעדה הלא-מעודד, נש'
עז בן-גוריון על גזע עץ אורן בקרוב לקבר
הטרי. הוא נראה עייף מאד, עצוב ועמוק ב'
מחשבותיו.

הפצוץ האנוש. עשרה קילומטרים צפו'
נה, בבית-חולים שווייצר בסבריה, חיכו עש'
רות קרובים וידידים לשעת הביקור. אחת מה'
אלה היתה נערה קצרת שער ואף, נוגה שומ'
רוני, שלא זעה ממקומה, ציפתה להטבת מצ'
בו של אביה, הפצוץ האנוש ביותר.

בטכס מעגן ישב אלי שומרוני, לשעבר ב"נ"
הל אגף הנח"ל במשרד הבחון, ליד יונה
וצ'פורה כסה, הורי צבי שנסא לא מכבר את
בתו הצעירה של שומרוני נורית. כשארע הא'
סון נפצע שומרוני קשות, צ'פורה כסה נהר"
גה במקום.

השבוע, חמשה ימים אחר האסון, מת שומ'
רוני מפצעיו, העלה את מספר קרבנות מעגן
ל-17.

יחסי-חוץ

הכרה למכירה

כשירד נחום גולדמן ממסו לפני שבו'
עיים והפליט, כבדרך אגב, שעל ממשלת
ישראל להחליט בקרוב אם לחפש את היח'
סים הדיפלומטיים עם גרמניה המערבית,
וכי לדעתו כבר החל הויכוח על כך בממ"
שלה. הפך הסיגאר שלו לפתיל של פצצה.
השבוע נשמעו הדי ההתפוצצות בכנסת,
כשקמו משה ארם, איש הימין במש"ם, ו'
משה סנה, איש השמאל, דרשו במסגרת כי

המערכת, המוכנה לנקודת עד מיליון תיבות, בריח-המועצות, המוכנה להכפיל את הדף מנת 1954 ולקנות כמיליון תיבות. צרפת הפכה גם היא לצרכנית של ההדפים הישראליים והחוזים המסחריים החדשים מחייבים אספקת הדפים במקום הראשון.

דת חתיכת עץ

שני יהודים עברו, פעם, ליד כנסייה נוצרית, ראו ניצרי אדוק מנשק את הצלב. "איזה טיפש!" התפרץ היהודי האחד, "מני שק חתיכת צלב!" היהודי השני, קצת פחות קנאי, הזכיר לראשון שהוא מנשק, מדי היכנסו לביתו, את המזווה.

"נבזה!" התרחת הראשון, "האם אתה מש"וה את המזווה לחתיכת עץ?"

הדרישה היחידה. השבוע הוכיח את שר הדתות, איש הפועל המזרחי זרת הארזים, טיג, בפעם נוספת כי אמנם קשה לכפות את חוקי ההגיון המקובל על עניינים שבאמונה.

סיפר הוא בכל הרצינות, בהשיבו לדברי המתווכחים על חוק הריינים (הדתיים): לא מכבר באו אליו אנשי דת זרים והתלוננו שבישראל אין אפשרות לבני דתות זרות לבוא בבית נשואין, אולם הוא אמר להם שהם טועים. אין כל מניעה שלא יהודי ישא אשה יהודיה, או להיפך, כל מה שדרוש לפי החוק הישראלי, הוא שבני-הזוג הלא-יהודי יתגייר.

אז"ס

נקודת השקפה

ראש משקיף אז"ס, גנרל וגן בניקה, סבל השבוע סבל משולש: כאיש הצפון הקר סבל מן החום, כמשקיף סבל מאי-השקט בגבול, וכראש משפחת עובדים ענפה סבל מהתפתחות משפחתית לא-צפויה.

היו אלה שניים מהמשקיפים שהתאבדו האביו בשתי נערות ישראליות, החליטו, הקיץ, לקחתן לנשים. וכאן חלה ההתפתחות שגרמה לסבלו השלישי של הגנרל הדני: היה עליו להחליט אם משקיף אז"ס הנושא נערה ישראלית או ערבית איננו מאבד את נייטרליותו הקרה.

בסוף השבוע החליט בניקה לשים קץ לפחות לסבל אחד, הודיע כי המשקיפים שישאו את הנערות לא יוכרו כנייטרלים יצטרפו לוותר על משרותיהם. אחד הזוגות הסכים מייד לחליפין ש; נשואין תמורת משרת אז"ס. הווג השני מצ' פה להנהגות מנשואין של משקיף אז"ס בקשמיר נערה הודית. אחרי הכל אין כל מניעה כי הזוגות יחליפו את נקודות ההשקפה שלהם. איש האז"ס הנשוי לישראלית יהיה נייטרלי בקשמיר לפחות כאיש האז"ס הנשוי להודית והמשקיף בישראל.

נורדאו פלאד, שעיריית תל-אביב מתכוננת להפקיעו בגלל אי-השלמתו בזמן. כארבע שנים עומדים המבנים הבלתי מושלמים ה"אלה ובחוגים הכספיים אפילו נערכו הימורים מיוחדים במינם: מי יצליח להשהות את פתיחתו לתקופה מאוחרת יותר. כי בעלי המבנים לא מהרו. בתי המלון הגדולים, שנפתחו בשנים האחרונות לא העשירו את בעליהם כלל. משכורתם של חבר העובדים (70-80 איש) עולה מ"ש 15 עד 20 אלף ל"י לחודש בלבד! ותנועת התיירים חלשה, שלא לפרט על התיירות הפנימית המיועדת לקפרי-סין.

בהימורים אלה לא השתתפו, כנראה, בעלי הדמור, מלון קטן, בעל 40 חדר ו"63 מטות, הנסגרות בינם בתוך הקיר. האחים סלם, יוצאי יוון, בעלי עסקי טכסטיל, הח' הילודי לפני חמש שנים לנצל את המגנרש שלהם בקרבת השמש. בעליהיו זרים הב' טיחו עורה. הונחה אכן הפינה והבניה החלה.

במרוצת הזמן חלו שינויים. התלהבות בעלי ההון צוננה. אך לא זאת של האחים סלם. הם השלימו בכוחות עצמיהם ובחו"מרים מקומיים את הבניין. (בסך הכל: 2/3 מיליון ל"י). הם מקחים למשך אורחים בפעול מיוחד: מועדון לכל ללא אורה פשמית וז'אנרים חברותיים מיוחדים. הע' רובה לכך: המחירים העממיים והבארים האינטימיים בקומת הקרקע.

חזון

הדגה בת הצנע

"איפה הפילה, אנו רוצים דג פילה", אמרו עשרות מכתבים שנשלחו למפקח על המזונות. הצרכנים שכחו את טינתם לפילה בן הצנע. הסיבה: ביטול הפיקוח על הדגים.

התוצאה: קרפיונים נמכרו ללא הגבלה, במחיר של 1,5 ל"י הקילו. דגי ים משובחים הוזלו עוד יותר. פילה חולק, בגלל מחירו הוזל, 560 פרוטה הקילו, רק לתושבי המע' ברות ועובדי עבודה גופנית קשה.

אולם הצרכנים האמידים החלו עורגים אחרי הדג חסר העצמות, הניתן לטיגון ללא כל הכנות מיוחדות. התוצאה: שוק שחור בפילה, במחיר 1,6 ל"י הקילו.

חקלאות

השמושי אשם

בכל שנה ושנה, כשמשלחת ההדרים יצ' אה בקיץ, למסע התקר בחוף לארץ, התרכ' זה דאגתה בבעייה אחת: האם ייצאאו קר' גים לכל היבול הישראלי. השנה השתנה טיב הדאגה: הפכה לבעייה: למי לתת זכות עדיפות בשיוק ההדרים הישראליים?

בעונת 1954 מכרה ישראל למעלה מ"8 מיליון תיבות הדרים, ואפשר היה למכור עוד יותר אילו היה יותר פרי. לקראת עו' 1955 התחספו לקוחות חדשים: גרמניה

קינג קויג

שלום לכם מאזיני! אנו מארחים היום לפני המיקרופון את השחקן פשחור בן אימר. ספר לנו, פשחור, איך הסתגלת לתפקיד של קינג קויג במחזהו של בעשא שחמזון "בבקשה, פשחור!" המר... המ... נו — זה היה פשוט מאד! נסעתי לאפריקה. פגשתי גורילה. שאלתי אותו: הגיך לי, קינג קויג, איך אוהבים אצלכם? — אז הוא תפס אותי והראה לי התרגושי ושאלתי: ואיך שואבים אצלכם? אז הוא תפס אותי והראה לי הסברתי לו שאני שחקן ובאתי ללמוד את התפקיד. הוא התרשם ואמר שאצלם מתעניינים מאד בתיאטרון הישראלי, בגלל הדמיון בין שתי הארצות והגועים. אחר כך שאלתי אותו איך הוא מבטא את המלה אנטרופומורפיזם בסלנג שלהם. את הסוף אינני זוכר, מפני שהתעוררתי בבית-החולים כאן. — יופי, פשחור, יופי! ועכשיו, אולי תכשכש קצת בזנב החדש שלך שהמאזינים ישמעו? — תודה רבה, פשחור. קח בננה.

שערוריה בוונדרלנד

לא מזמן התכנס בוונדרלנד הקונגרס השנתי הבינלאומי של הפרעושים. הקונגרס החליט את ישראל לשלוח משלחת, לדיון הנוקב על בעיות התחבורה לאור השמדת הכלבים השוטים. בגלל טיבות ביורוקרטיות לא הגיעה ההזמנה בזמן, ונשלחו מכאן שתי קרציות ופשפש אחד. ומה התברר? התברר שהמשלחת בישה מאד את ישראל, והופעתה לא עוררה כבוד. הקונסול שלנו בוונדרלנד, מר פרעושי, התלונן על כך במברק ארוך ושאל אם מותר בשעה זו להקציב דבזים כדי לבייש אותנו בקונגרס כה חשוב כמו קונגרס הפרעושים. והאם אין אצלנו פרעושים הראויים לייצוג? משרד החוץ מינה ועדת חקירה לחקור בענין. ריח לא טוב עולה מן הפרשה.

ערות

האישי הנערד

הועד הפועל הציוני, המוסד העליון של התנועה הציונית בין קונגרס לקונגרס, נועד לייצג את יהדות העולם. תפקיד זה הודגש בשב"ץ, שעבר כשטיפול בבעיית העליה, שג' עה במיוחד לרבות יהודי אפריקה הצפונית (העולם הזה 575).

לפתע עלה על דעתו של אחד מראשי ה' תנועה לערוך מחקר מעניין: כמה מבין חב' רי הועידה הפועל הנוכחים הם בני עדות-המנו' רח? התוצאה: אף לא אחד.

המשק

טונותיים בטונה

אנשי הטיטי של לונדון לא הסתירו את השתוממותם בקראם את הבולטין האחרון של הויטר על יצואם הגדול של בוטני ישר' אל. מנין יכלה ישראל לקוחה חשובה של ספקי בוטנים וזרעוני השמן האחרים באר' צות-הברית, להרשות לעצמה למכורם בי' אירופה?

התשובה ניתנה לאנשי הטיטי במשלוחי הבוטנים הישראליים הראשונים שהגיעו ל' לונדון. הבוטנים הישראליים קנו להם מיד פירסום עצום בגלל איכותם המשובחת. הבוטנים הישראליים, לפי צווח, ארוכים, אדו' מים, טעימים נמכרו במחירים כפולים מאלה בהם שוקו בוטני ארצות-הברית. התוצאה: לישראל לא כדאי להשתמש ביבולי הבוט' גים המקומיים להפקת שמן, מוטב למכרם לפיצוח בחוף-לארץ ותמורת כל טונה לך' גות טונותיים התעשיית השמן.

בתי-החרושת לשמן היו אמנם מחחרים ברצון רב גם על הבוטנים החוצלארציים כי לדעתם הם טובים מדי בשביל ייצור שמן. תעשיית השמנים היו מסתפקים בפולי סוייה מ"ה מקבלים 16 אחוז שמן לכל היותר, בהשוואה ל-50 אחוז שמן המופקים מ' בוטנים.

עודף זה הוא בעוכרי תעשיית השמן. מפעליה תוכננו עביר אוכלוסיה של 5 מיליון לכל הפחות. אם משתמשים בחומר גלם עשיר בשמן, מסופק השוק תוך תקופה קצרה יותר, גורם לאבטלת פועלי התעשייה.

בלי הימורים

כמה מאות מטרים ממלון השרון בהרצ' ליה, מתנוסס שלד של מבנה מרובע, בעל ממדים: זהו בנין ארגל, המועמד לאלופיה בין מלוני הפאר בארץ. על שפת ימה של תל-אביב, במרחק-מה ממלון זן מתנוסס שלד של בנין פאר שני — המבנה של

ממשלה

לא תחסום

כל עוד עמדה על סדר היום ההצעה להצטרפות הפורוגרסיבים לצ"מ, לא ניפנף איש בזירה הישראלית במספחת האדומה של אחוה-החסימה. אף שנקודה זו היא אחת מנקודות הסכס' היסוד שנתחם בין מפא"י והצ"כ ערב יצירת הקואליציה הנוכחית, לא חשבו הצ"כ שכדאי להרגיז את השור הפורוגרסיבי בניפנוף מיותר.

אולם בוועידת הפורוגרסיבים (העולם הזה 874) הושלכה הצעה-האיחוד סופית אל מ' חוף לזירה. אפילו האיום בהפסקת ההקצבה האמריקאית למפלגה, בהשפעת נחום גולד' מן, לא עשה עוד רושם. אמר ח"כ פרוגרסיבי בי: "אם רוצים להכות אותנו בשוט של כסף, לא נכנס לצ"כ. אנחנו נעדיף לפזר את המפלגה בכלל!" חור אחריו ח"כ שני: "אם הנימוק הוא שכדאי להצטרף למפלגה גדולה, אז למה דוקא הצ"כ? כדאי יותר להצטרף למפא"י, שהיא מפלגה גדולה עוד יותר!"

עזרה למק"י. המטאדור הצ"כ הבין שהשור מסרב להיכנע. הוא החליט לחסמו, העלה את הסכס' אחוה-החסימה מחדש על סדר היום.

ההצעה המקורית, לפיה עמדה נציגות ב' כנסת להישלל מכל מפלגה שלא תזכה ל' 10% מן הקולות, ירדה מומן מן הפרק. במקומה באה הצעה של 4% בלבד. סברו הצ"כ: הפורוגרסיבים לא יקבלו 4%. הש' בי הפורוגרסיבים, שקיבלו בבחירות האח' רונות 3.2%, נקבל יותר.

אלא שבניתיים התחרטה גם מפא"י על כל הענין. לא היה לה חשק רב לתת לצ"כ מקל להכות בו את הפורוגרסיבים. אמר ח"כ מפא"י גבה-הקומה עקיבא גוברין: "זהו אמצעי למפלגות הגדולות למנוע פי' לוגים ולהטיל את מרות המנגנון על החיים מרדניים!" גם יוחנן באדר החרותי סבר כך: "זכותו של אדם להתפלג ממפלגתו היא זכות עליונה. אחוז החסימה שולל זכות זו. הוא אנטי-דמוקרטי, והוא לא מגשים אפילו את כוונות בעליו: מלבד סיי' עת סנה, שתלך לבחירות ממילא ברשימת מק"י, לא יפגע אחוז חסימה של 4% בשום מפלגה קיימת, מלבד הסיעות הדתיות הק' טנות".

נימוק אחר, שלא הוזכר: אחוה-חסימה זה ימנע את הופעת הסיעות הערביות והדור' זיות הקטנות, ייאלץ אותם להתאחד (דבר שאינו אפשרי), להיכנס למפא"י עצמה (דבר שיהרוס את טכנייתן בלבירות) — או שיהפוך אותן מרמס לרגלי מק"י.

אות קין

אבא תגיד לו!

לבקשת ההתאחדות לספורט בישראל

ועדת הקליעה

ולקראת אליפות הקליעה בישראל תש"ו ע"ש א. גולומב ז"ל.
תערך בבתי המסחר הבאים במשך חדשי אוגוסט וספטמבר

מכירה מיוחדת במחירים מוזלים

של רובי קליבר זעיר, ציד ואקדחים,
ותחמושת לקליבר זעיר וזצירה.

לאגודות ספורט וקבוצות מאורגנות
יעשו פירוט של שוים נוחים.

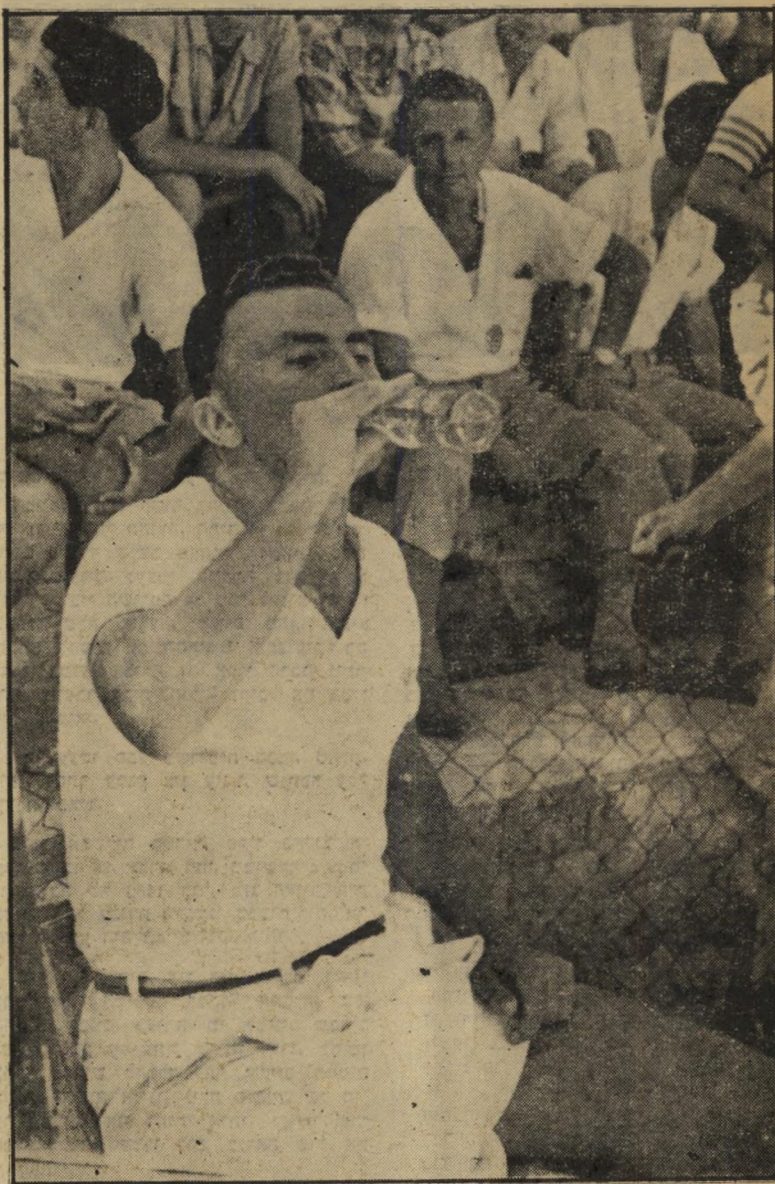
חברת להב בע"מ
ח"מ"ה, דרך העצמאות 13, טלפון 4243
שעות העבודה 8—17

חברת להב בע"מ
1, טלפון 5322
(עלייד המחנה המרכזית)

צבי בן יעקב ושות' בע"מ
נתניה רחוב גורדון 3

בית הנשק הירושלמי בע"מ
ירושלים, דרך יוליאן, טלפון 5500

זהו סוד נצחוננו!

ולדימיר פפרוביץ כוכב הטניס היוגוסלבי
קובע: ה ט מ פ ו" שלכם "יופי" ...
ט מ פ ו
משקה אמריקאי מיוצר בישראל
אין כמוהו מרענו ומרוה

במדינה

משפט

שירות חוקי

לפני כמה חודשים קרה שעורך-הדיון דוד גנור מצא לו כר פעולה נרחב בן 226 נהגים ובעלי מוניות, מקופחים בא זור, אחרם בארגון בעלי ונהגי מוניות שרות באזור תל-אביב.

ראש העיר חיים לבנון הסתפק בהצעה: "זכותו של כל אורח במדינה לפנות לעזרת בית הדיון הגבוה לצדק בבקשת בטול החלטות מוסדות העירייה."

גנור השתמש בזכות זו, הגיש בקשת צו-על-תנאי נגד ראש-העיר, נגד המפקח על ה-תעבורה ונגד מהנדס התנועה בעיריית תל-אביב.

הדרישה העיקרית: לסלק את כל התמרו-רים המוצבים בתל-אביב והמסמנים חתנות מוניות ותחנות אוטובוסים צבוריים. לדעת גנור אין תחנות אלה חוקיות. כי החוק שנתן לעירייה את השמכות להס-דיר עניני תחבורה, אומר שהם לקביע תמרורים לכלי רכב צבוריים בכללם, מונח שאינו מוציא מהכלל את המוניות.

הפתרון המוצע: לקבוע מקומות חנייה עבור כל כלי הרכב הצבוריים או לקבוע תחנות למוניות, להפוך את ארגון נהגי השרות לארגון מוכר על-ידי העירייה וב-פקוחה להכיר בו כאחד מגורמי התנועה בעיר.

חכנית ירשל

הכל דפק לפי התכנית באותו יום. הגבר האלגנטי סיים את עסקיו, הצליח להגיע בזמן לטקס הורדת הלוח מאנדרטת דוב גרונר. אולם, לרוגזו הרב, לא היה כה קל להכנס פנימה. הוא ניסה להדחק, אך שוטר שלא השתכנע מגזירותו של האורח והמקטרת שבפיו ניסה להרגיעו. וזהו הדין, בעט בשוטר בכסנו, צחח בקול רם: "אני אורח אמרי-קאי!"

דבר לא עזר. הוא הובל מיד למקום בו מבקרים תכופות גם אורחים פשוטים יותר: תחנת משטרת רמת-גן, מעבר לכביש. מאותו רגע ואילך לא יותר הבעטן על אורחותו האמריקאית, הטיל את דרכונו ה-ירקרק על הושלחו, הכריז בתלהבות: "לא תקחו אותי לבית-סוהר, אם כבר — או רק לבית-חולים", נפל מתעלה ארצה.

כשהתעורר האורח העליון היה כבר מוכן לדבר. הוא הגיש שריד המקטרת השבורה, התלונן כי השוטרים הם האשמים בקטטה. הם סחבו גם את שקית הניילון לטבק טען, את חגורת מכנסיו, שעון יד, מפתחות, מט-פחת ולבסוף אותו עצמו על לא עוול בכפר.

נוף מרגיע. מיד נתגלה כי התיר יודע לדבר גם עברית. "עברתי לאנגלית היות ולא רציתי לדבר יותר בעברית מכיוון שהייתי מרוגז מאד" נוסף לזה התברר כי:

● אלי מרשל נולד לפני 37 שנה בפתח-תקה, תחת השם עלי משעל, הגר לפני שנים מספר לארצות-הברית.

● עוד בהיותו נתין ארצי-ישראלי, נאשם על-ידי משטרת המנדט בשוטטות, הפרעת סדר, חבלה בבהמות ואפילו בגרימת נזק לצומח, הועש בקנס של 500 מא"י וגם במתן ערבות להתנהגות טובה למשך שנה סך 10 לא"י. השבוע בחר השופט בעונש אחר, נתן למרשל-משעל, לאורח-תייר את האפשרות לראות (משך שלושה שבועות) נוף שלא כל תייר פשוט זוכה לראותו: כחלי בית סוהר.

פשעים

ידיד המשפחה

"גוחאלד י"י", "הצילו י"י" נשמעו צעקות מתוך מונית שחורה מפוסס שברולט שדהרה בכביש לבת-ים בתחילת הערב. קצת אחרי בית-הקברות הנוצרי בדיוק בסיבוב, נפתחה ה-דלת. אשה פרוצת שער זנקה החוצה, כשנעל אחת לרגלה השמאלית ועגיל חסר לאונה הימנית. היא קמה מיד ובצליעה פנתה בכיוון תחנת האוטובוסים הקרובה, לא שמה כלל לב לנעלה, מלחית אקדוח שעשועים, שני רקה מתוך המכונית אשר המשיכה בדרך, כאלו דבר לא קרה.

למחרת התייצבו בתחנת המשטרה שלושה אנשים נרגשים: גימי (הנער) אברהם בן-אברהם, נהג מונית שלמה אלמלן ויעקב סחה. גימי (17) סיפר מיד כי הוא ידע טוב

למשפחת סחה. יום קודם לכן ביקר אצלה. מצא רק את האשה הצעירה ירדנה סחה. היא ספרה לו בהתמרמרות כי עוד מעט לא יוכל גימי להיות ידו משפחתם יותר כיוון שהחיכוכים שבית הם רבים, היות והבעל, יעקב סחה, שם את עינו באשה אחרת גרושה ואם לילד.

ירדנה בקשה מגימי כי יגזור ידידות זאת, נתנה בידיו מספרים ר"ל 10 ל"י דמי הוצאת. הוא, כהולם לתאורו על-ידי קציני המבחן (בעל אגרופים ריק ופוחז) מרה, פגש במוניתי של שלמה אלמלן, ספר לו כי יש לאיים על אשה, נסע עמו לביתה של רחל בוקובסקה בגבעת עלייה.

ספר הנשים. גימי הציג עצמו כידידו של סחה, מסר, כי האחרון מחכה לרחל, הו-מינה להובלה אליו. רחל נכנסה למונית שנעה בכחן לבת-ים. לפני בית הקברות נראה היה כי גימי רוצה לרכוש גם הוא את ידידותה של רחל. הוא התקרב אליה. היא התרחקה. עתה החל לדבר עמה עמוקות מגורנו שהיה עטוף בסדר מורם-צוארון.

"אל תלכי יותר עם יעקב!" אמר. "מה אכפת לך?" פנתה רחל בתמהון.

התמהון הפך לפחד כשגימי הוסיף: "יש לי מספרים ואני יכול לספר אותך. אבל אני לא רוצה!"

גם רחל לא רצתה. היא ביקשה מהנהג שיעצור. אוניו היו אטומות. היא הרימה קר-לות וזרעה כשגימי שלף מכיסו אקדוח (שלא היה אלא אקדח שעשועים). בתנועת יאוש פתחה את הדלת, נמלטה.

למרות שרחל לא יכולה היתה לזהות את גימי כשהזמנה על-ידי המשטרה מצא ה-שופט חיים שטיינברג את עדותו, אפילו כשותף למעשה, כמהימנה, אותו עצמו כ-חייב. גימי נאלץ להפחד מהידידים הטובים לפחות למשך חודש ימים אותם יכלה בבית-סוהר, שלאחרי ימשיך אמוניו כחילל בכסס הדרכה צבאי, ילמד להשתמש בכלי נשק אמיתיים.

תעלומות

האפשרות הגלישית

חוקרי משטרת רמת-גן מהרו מיד למקום המתואר, לאחר שקיבלו ידיעה טלפונית עסקית שמטרה כי פועלים ערבים העוסקים ברסס אנטי-מלרי, גילו משהו צף על-פני המים.

המקום היה אחד הקטעים של וואדי מוס-רארה בו הגדה תלולה מאד ורוחב החאדי מגיע לחמישה מטרים. פועל ערבי התנדב מיד נתלה על מוט ארוך אשר נאחו בידי חבריו בגדה, דחף את המשהו עד אשר היה במסחתי קלשון, העלה גופת אדם.

בקושי רב יכלו החוקרים להתבונן בגופה הקצרה שניה היו אכולות לגמרי, ראשה חסר שערות ועל אחת מאצבעות ידה האכזר לוח התנוססה, מתחת לבוק, טבעת זהב נושאת האותיות ש. א.

ארוגק שנשלף בזהירות מכיס המכנסים הכיל כרטיס ביקור ממוסמס, שעדיין אפשר היה להבחין בכחובת שלמה אוסטרובסקי. דקורטור, פריס, שהתנוססה עליו.

לא היה ספק: השם התאים לאדם שנעלם עשרה ימים קודם לכן מבית המלון רמת-אביב, שם עבד כנגן ראשי.

סיבוב שמאלה. בפני החוקרים עמדו שלוש אפשרויות: איבוד לדעת, מקרה-אסון או רצח. האפשרות הראשונה ירדה מיד מן הפרק. אוסטרובסקי, 46, גנן-אמן, לש-עבר גנן שגרירות ישראל בפאריס, היה ידוע כרוק עליו, אוהב חיים וטבע. הוא הש-תכר היטב, ולא מוזמן העשיר את ספריתו באוצר-קלופיה בוטנית מפוארת.

לעומת זאת היה יום העלמו יום ששי בשבוע, ביום זה היה רגיל לבקר את אחת מאחיותיו ברמת יצחק או בנהלל. לפי האפ-שרות השניה היה אותו יום תורה של אחר-תו מרמת-יצחק.

לשם כך עבר, כנראה, את גשר הירקון המשיך אחרי-כן לצעוד לאורך חאדי מוסרארה בשביל, הפונה לפתע בסיבוב חד שמאלה, מוביל ישר לתוך ביצה בעומק 2.5 מטר, המוסתרת כליל בעלים הנושרים של צי-האקליפטוס במקום. אוסטרובסקי לא ידע לשחות.

תר. אזולאי שכנרה טרם שמע על החלטה זאת, המשיך לסבול בבדידות.

עיתונות כיצד לתפור מאמר

ידיעה קטנה בעתונות בשרה על נסיעה הקרובה של יוצרת האופנה לולה בר לאר צוהר-הברית. המטרה: הופעת לגיוס כספים למען מפעל אגרות מלוח העצמאות, עבורה קבלה הזמנה מהגרי מונטור, מנהל המלוח. הרעש היה גדול. הקהל הרחב ספקס בגורים המתרים והמלהיב למען ארץ ענייה שיכולה להחזיק אשה, שנשי החברה הגבוהה משתדלות להעביר את גזרתן בין ידיה, משלמות לה מאות לירות תמורת שמלוח. כך שחוגים ממשלתיים החלו להתנגד לנסיעתה. היא עצמה לאור התפתחויות אלה, טלגרפה לגיר יורק, הודיעה כי היא מבטלת את הסכמתה לנסיעה.

רשימה שפורסמה במעריב ניסתה לפרט את הפרשה, נכתבה בטון כזה שכל קורא הבין כי אהדתו של העיתון, נתונה ללולה בר. ומי כאן מתקבלת גם הסכמה לעצם פעולתו של מונטור בהזמנת אותה.

הכוונה האמיתית. נראה כי המאמר לא נתפר לפי מידתו וטעמו של עזריאל קר ליבר, עורך העיתון, נגד את דעותיו, מכיוון שהוא חסיד מושבע של המגבית המאוחדת. ומכיוון שכך הרי הוא אויבו בנפש של מונטור איש המלוח, טוען ששיטתו מיוקת.

כך שביום השישי האחרון נסה מעריב ל"תקן את המעוות, להבהיר את הכוונה האמיתית" שהיתה כאילו באותה רשימה שלא הובנה כראוי. מעריב דמה לאותו צייר המי צרף דברי הסבר כתובים על תמונותיו.

תיקון המעוות בוצע בצורת תשובה לקורא המשתומם על הרוח האוהדת של הכתבה, נכתבה בסגנון מוכר, המזכיר את היומן היו"מי של קרליבך בעתונו:

"ללא כחל ושרק" הוצגה לולה בר, לעיניי הם המופתעות של קוראים, שראו שינוי עצום בדעות משך שבעה ימים בין פרסום הרשימה והתשובה כאחת ש"לא צמחה בתנועה הציונית... אין לה רמה אינטלקטואלית של נציגת צבור... אינה יודעת אלא מעט מהשפה האנגלית... ובכל אשם המונטריום שהוא היפיו של הציונות.

התכונות הנבזיות. התשובה יחד עם הכתבה יצרו רושם של חליפה תפורה בידי חייט גרוע מבד ישן. לבושה חלוק בים אדום, דם, בדידתה המפארה, על רקע מוזוונות ארוז, זוט למחצה למסע פאריס כדי לא לפגור אחרי אופנת העולם וצקה לולה: "אני לא מקבלת עיתונאים, אני ציונית מסורה מגיל שש, שר" לטת בחמש שפות!"

בינתיים נתקבלה תשובה ממונטור. בכתבה פרטי, מהשבוע שעבר, הוא כותב, בין השאר: "אני מצפה להזדמנות להפגש עמך בבקורי הבא לישראל. כך שאוכל למסור לך, ראשית כל, הזמנה אחת ושנית, וכאן הוסיף מונטור פסקה שנחמה את לולה במקצת: "הת" נצלות עבור אותו סוג של עתונות בישראל אשר בתכונותיה הנבזיות והמכוערות נפגשת לעתים די קרובות בבקורי האחרונים..."

מלכת אופנה בר
בחמש לשונות: ציונית מגיל שש

מכתב לשר המשטרה, בו דרש שחרור מיידי של הנער.

אז נזכרה עליית הנוער טענה כי שלמה אזולאי היא:

- חולה עגבת
- הומוסקסואליסט.

● עשה דבר שגם אדם נורמלי לפעמים עושה: הפיל את מכונית הכתיבה במשרד עליית הנוער תוך כדי הכוזה לוחט.

להערות בעליפה אלה צורף מכתב מתרפא, בו נקבע כי שלמה סובל מהבפרניה ופסיכ"פטיה ועד - לואיס לטנס. הוא נסה לאגוס במוסד בהרצליה, נאמר, מספר ילדים קטנים, דקר אחד מהם בסכין, נוסף לכך שבר גורת חשמל ואכל זכוכיותיה. המסקנה הסופית של המכתב: שלמה חייב להשאר גם הלאה ב"מוסד סגור.

פדוק יריבים. מחלותיו, כשרונותיו מגרעותיו של שלמה בצרף המונחים הרפואיים השונים אינם ברורים כרגע כמו דבר אחד: החוק הישראלי רואה כעבירה פלילית בזה שאדם מוכנס למוסד לחולי רוח לפי אבחנתם של רופאים מוסמכים ביותר בלבד, דבר הפותח פתח לסלוק יריבים בלתי רצויים. רק החלטתו של שופט יכולה להוביל אדם לבית חולי רוח.

גם המשטרה נזכרה סוף, סוף בסעיף חוק עז, החליטה, השבוע, שאם יצא אזולאי סעם נוספת מבית חולי הרוח לא יוחזר אליו יו"

כתב יד מוכר ביקש להפגש עמה ביום שישי בערב, בשעה השע.

דרכי חיים שגשון הרדיפה

נער שחרור, לבוש מדי חאקי בלתי מגוונים כננס למשרד בית-משפט השלום בתל-אביב. הבקשה בפיו היתה אוסניית למקום זה הוא רצה להגיש משפט. הפקיד שאל לפרטים. הם היו יוצאי דופן.

שלמה אזולאי (19) הובא לפני שלוש שנים יחידו, ללא משפחה, עליי עליית הנוער מ"מקדש, מרוקו, לכפר-מסריק, ישראל.

החיים במקום מצאו חן בעיניו. אלא שהוא עצמו לא מצא חן בעיני חבריו ואחריו כ"ר עיני מורכבו. מנהגו מילדות, הגיע עמו גם לכאן: הוא היה מרטיב את מיסתו כל לילה.

בקול קצוב ומתוק, בסדר מאורעות הגיוני, המשיך שלמה בסיפורו כיצד מצא את עצמו מחוץ לכפר, עבר למקומות אחרים עד שהחליט לישב ועדה רפואית של עליית הנוער לשלוח למוסד לילדים דפסיביים מגינים בהרצליה.

מכות זריקה. את מקום השלחה הפסד בכי מר: הוא הועבר למוסד לחולי רוח תרפא שברמת-השרון. "אכלתי שם מאכלים שחור" לים אחרים עשו בהם את צרכיהם" ספר. נת"נו לו, משום מה, להתהלך במוסד בחפשיות, כך שאחרי שלשה וחצי חודשים, כשלא יכול היה יותר לסבול, נמלט מהמוסד.

עבודה במסעדה על-שפת הים עזרה לו ל"התקיים, אולם לא היה לו היכן להניח את ראשו. הוא פנה ברוב תומו למוסד לעליית הנוער. זו פנתה למשטרה. המשטרה החזירה אותו מיד לתרפא. "שם ספגתי מכות נאמנות מארבעה אחים, עשו לי זריקה ונכלאתי."

יכול להיות שאף אחד לא היה יודע יותר על גורלו של אזולאי אלא שהזדמנות בריחה שניה נתנה לו את האפשרות להגיע לבית המשפט לנסות לתבוע את עליית הנוער לדין על שלל אזהרות, לדבריו, בבית חולירוח. הפקיד הפנה את הנער לעורך-דין ידוע ולוחם מפורי כס בתל-אביב.

בעבור שעת כבי מלוח את הספור המועזע זע ייעץ העורך-דין לאזולאי דבר אחד, לעת עתה. הוא חייב להתחיל לעבוד, ולשכוח מכל העניינים.

למחרת בבוקר נתגלה כי העניין הוא לא כל כך פשוט. שלמה אזולאי צלצל מתחת המשטרה, הודיע כי המשטרה הרודפת אחריו, עצה איתו אתמול ברחוב, תחזירו למור"סו.

עגבת ומכונית כתיבה. הפעם התערב עורך-הדין. לקציני המשטרה סטפלו בעיני היתה תשובה אחת: משרד המשטרה העביר להם הוראות, כי דעתם של רופאים מוסמכים המעידים על אדם שהוא חולה-רוח מחייבת את המשטרה לעזור בהעברתו למוסד המתאים.

עורך-הדין לא התעצל, שאל את יועצו ה"משפטי של שר המשטרה, ישראל שוחט. זה הכחיש קיומה של סקודה כזו. שלח מיד

אולם למרות שהאפשרות השניה מתקבלת על הדעת, מחוזקת בעזרת מחוגי שער"נו של אוסטרוסקי שפסק לעזול בשעה שש וחצי, היכולה להיות גם שעת ערב, לא סגרה המשטרה את התיק, מסעפת את החקירה בכיוון האפשרות השלישית.

דרכי אדם מכתב גאלמוני

אגרת הברכה לשנה החדשה לא היתה שר"נה במראה הברכה לפני שנתיים אלא בדבר אחד: זהבה גולדברג לפני שנתיים אלא בדבר אחד: השולח לא הסתפק בברכה המורפסת, הוסיף משפט שאינו קשור לחג בקשר הדוק: "כש"אני רואה אותך במכוננים קצרים אני נמתח כמו קאצ'וק".

זהבה (16) כמעט ושכחה מהמעריך האלמוני כשהגיע כעבור שנה וחצי תורה להמתח. היא קבלה מכתב שני, בו מתנה נאה לאוספת ב"לם כמותה: בול מצוי מלפני המהפכה, נושא דיוקנו של אביר-הנואפים פארוק, מעל ציור פרימיטיבי של שני לכתוב נוספים דם, נצלים בתוך מדורה עשנה. בינות לקישוטים הוסיף כתב יד מוכר כי בעליו חפץ מאד לרכוש את חברותה של זהבה.

עוד לא הספיקה זהבה להתאושש כשלפתע נתגלה האלמוני במלוא זוהרו. במכתב שלי"ש, לפני כחודש, החליפה את מקומו של פארוק, במרכז סריות של בולים חדשים מעל לצוירים הידועים, ומנתנו של נער שחרור בן 17 לבוש בכל הדור.

גם המלים היו הפעם יותר גלויות וחרופות: הוא מאיהב בזהבה, וברצינות. אם לא תסכים תוך 15 יום להיפגש לחברתו ירה בגבה שני כדורים ובגבו שלו שלושה מאקרוחו החדשי. משטרה לא תועיל כאן, הבטיח כי במקרה שיעצור, יקיים את הבטחתו שעה אחרי שח"ורו.

הלב שלי אשם. זהבה העיפה מבט שני בתמונה. היא הכירה בה רועה בהמות שעבד במשק חברתה הגרה בקרבתה בכפר סלמה. זה מכבר רמזו לה כי הוא שם עינו בה. הוא לא זכה לתשומת לב מעודדת אפי"לו לאחר שהתחפש כאחת הנשפיות שהתקיי"מו במקום, ניגש אליה והמכה, בנוסח המערב הפרוע, על ראשה.

לבסוף פגשה את האביר ברחוב. מדוע אתה רוצה להרוג אותי? שאלה אותו. אני לא אשם", ענה לה בפאתוס של מאהב קול"נועי, "הלב שלי אשם."

לנערה לא היה איכפת מי אשם. היא רצ"תה לחיות, מהרה למשטרה. המעריך נשאר רומנטי עד הסוף. הוא ראה שהדוגמה שלקח מפארוק לא עלתה יפה. ענה, כששאלוהו ל"שמו בתחנת המשטרה: "טרון". כעבור זמן קצר הסכים לגלות כי שמו הוא יצחק גבאי, הודה בכתיבת המכתבים.

החוקרים הזכירו לו כי בתקופה זו לא נותנים פארוק פלוס טרון מאהב ראוי לשמו, שחרורו עד למשפט. השבוע קבלה זהבה מכתב רביעי, בעל

תשבץ 876

מאוזן: 1. מקום האסון; 5. שיר עם צרפתי; 10. ככל מכונה; 12. ארצו של צ'יריאן-לאי; 14. המפרה את הפרה; 16. עורק; 18. פעם שקדה עליו שושנה תרנר; 19. המוזיאון הפריסאי; 21. אמצעי הצגה סטטיסטי; 22. פחות מברוטו, כמובן; 23. שמה המקוצר של בירת ברזיל; 24. כל ספרדי הגאה על מוצאו מצרף אותיות אלה לחתימתו; 25. בלעדי מקצוע זה אין שיי כוונים; 27. אלוף אב"א; 30. אחד מפועלי הדפוס; 31. חייל בקלט; 33. עדין, צעיר; 35. עיניו בראשו; 36. עיתון מחתרת; 38. יישוב ליד פרדסחנה; 39. האישי שדן את טוביינסקי למתח; 40. מוטב באנגלית; 41. בראבו! אבל בעברית; 43. אדון, בגר"מנית; 44. עורך דין; 46. מוצר חשוב שג יצהר רשמן; 48. בן זוגה של המיטה, בר"דרך כלל; 49. מין קיבעה.

מאוזן: 2. קהל אנשים בעלי מוצא לאומי משותף, פחות או יותר; 3. עורך דין תל-אביבי צעיר; 4. בית חרושת לגם רופים; 6. חומר גיקוי; 7. מכצר בריטי

			8	7	6	5		4	3	2	1
13					12		11			10	9
	18				17				16		14
							21			20	19
								23			22
					28		27		26		25
										30	29
					32		31				33
								35			34
					36						37
							39				38
								41			40
										43	42
										47	
											49
											48

פרסי ספרים לפותרי תשבץ 874

יוסף נוסמן, תל-אביב, דרך חיטה 27; יהור שוע פישלר, תל-אביב, וייצמן 113; אביג" דור קופפר, רמת חייל, עטרות 1 ב'.

מוסיקה

פסנתרן שב הכיתה

בין אחרוני עולי גרמניה שהצליחו להגיע ארצה ב-1939, חודשים מספר לפני סרוץ מלחמת העולם, היתה גם משפחת הסוחר (בחפצי הלבשה) משה פרסלר. ככל אחרוני העלייה החמישית לא הצליח פרסלר להציל הרבה מרכושו, נאלץ להסתפק בכמה אר"גים וליפט. אך בליפט היה הרכוש הגדול לעתיד משפחת פרסלר: פסנתר בכשטיין עליו התאמן מנחם בן ה-14. אחד משלושת ילדי פרסלר, שבע שעות ביום.

אלפי שעות - אלף דולר. מנחם פרסלר בן ה-14 ניצל את ימיו היטב. מלבד שבע שעות האימון הקבועות, התכוונן עם מוניה פרטי לתעודת בגרות.

אלפי שעות הפריטה לא נוגנו לריק. ב-1943, חודש אחר יום הולדתו ה-17, וזה פרסלר להצלחתו הגדולה הראשונה: הופיע עם כסוליסט בקונצרט מיצירות גריג, עם התזמורת הפילהרמונית.

פרסלר החל מופיע ברחבי הארץ, הוכיח עד מהרה כי הוא אינו גנן מוסיקה רומני טיח (בעיקר: גריג, דביסי, ליסט, שוברט, שומן, שופין) בלבד כי אם יודע לפרוט היטב גם על מנעני ההצלחה. כשיצא בגיל 21 להתחרות דביסי בינלאומית בסך-פרנץ

פסנתרן פרסלר (שמאל) ומעריצים פריס, פתח תקוה, פילדלפיה ציסקו, גבר בקלות על 64 פסנתרנים אחרים, וזה בפרס אלף דולר ובחווה לשורת קונצרטים בארצות-הברית.

משך שמונה השנים הבאות ערך פרסלר בממוצע שני קונצרטים לשבוע, הופיע מאות פעמים בריו ובטלבויה, הקליט 18 תקליט טיים (האחרון: קונצרטו לפסנתר, חצוצרה ומיתרים של שוסטקוביץ). הוא ניגן בי ארצות-הברית, בקנדה ובממסיקה, ערך סיור קצר בלונדון, פריס, אמסטרדם ובריסל ו-הספיק לחזור גם פעם אחת ארצה: לשאת לאשה את ילדת פתח-תקוה, שרה, אותה הכיר, כמו כל מוסיקאי המכבד את עצמו, באחד הרסיטלים שנתן ערב נסיעתו לארצות-הברית בפתח-תקוה.

קונצרטים - כדורבטים. השבוע, בהגיעו לשנתו ה-29 ולסיום עונתו המוסיקאית ה-12, ארו פרסלר את ספריית 800 התקליטים ש' לו, את מכונית הקלסה, בעזרתה הוא בודק, על-ידי נגינה בחורה, את טיב פריסתו. נסל את אשתו ואת בכורו אמית, בן השנתיים ושב ארצה.

בארץ ינוח משך חודשיים, יקים את ביתו, בו יחד מקום לשני פסנתרי כנף בכשטיין שחורים וינסה לארגן מרכז למוסיקה אותו היה רוצה לנהל. גם אם יקים המרכז לא ישהה פרסלר 12 חודשים בשנה בארץ. לפחות ששה מהם יבלה במסע קונצרטים בחוף-לארץ. אחרי הכל הקהל שם הוא סימפאתי למדי: היה זה בפילדלפיה האמריקאית שפרסלר גילה בשעת אחד הקונצרטים שלו, שכמה ממאזני ניו בשורה הראשונה האוינו באוון אתה ל-צילילי שומן, ובשנייה לתוצאות האחרונות של משחקי הליגה לכדורבטים, כפי ששודרו מרדיו הכיס שחובבי המוסיקה הספידו-טאיים הסמינו תחת הפראקים שלהם.

אנשים

רגש משפחתי

התלוץ האיש החוק של הצ"כ, שר הב"ר יוסף סרלין, אחר שאחותו של ישראל רוקח ואשתו של יוסף ספיר זכו בחברות בועד הפועל של המפלגה: כנראה שברושטיין ואני חסרים רגש משפחתי.

עוד יותר נהנה **צבי פריהר**, לשעבר המנהל הכללי של הדואר: השבוע וזה בתואר דוקטור מאוניברסיטת קולומביה בניו-יורק, עבור מחקרו בתורת הבוק.

שלושה חודשים אחר שעלה לדרגת אלוף-משנה הרשה לעצמו ראש ענף השכלה ב"צה"ל **אלוף-משנה אהרון זאב**, מות-רות ראשונות: רכישת מקטורת חדשה, לראשונה מאז שנת 1947.

עינוג אחר היה זה של הטינסיאי היוגוס"ל בני המעלה וולדימיר **פטרוביץ**, המופיע בישראל, ושהודיע ליריביו התל-אבי-ביים: "הסמפו שלכם טוב!". אכזבתם קשות כשהסביר שהתכוון רק למשקה הישראלי החדש.

דופק ספרותי

כשניסה **שמואל ציטרון**, מנהל תיאטרון הילדים היהודי בניו-יורק, למשש את דופקו של **ייגאל מופינזון**, אם אפשר לקבל ממנו מחזה מתאים, ענה הסופר: "אין כל בעייה... את בקרבות הנגב כתבת בשבוע אחר!".

יותר אטי היה **אפרים קישון**, שסיים השבוע את מחזהו השני להבימה. שואל במחזה הדין בהפליית העכברים האפורים על ידי הלבנים, עכברון לבן את אביו: "מדוע מתגוררים העכברים האפורים בקומת הקרקע?" התשובה: "מפני שיש להם רמת חיים נמוכה!".

יצירה קישונית אחרת שראתה אור השבוע: ספרו ההונגרי נו, שהוא קובץ הומורסקות ישראליות, והמסביר כי כל היוזע את המלה נו, יודע עברית, כי למלת פלא זו בערך 20867 פירושים.

לפירוש מיוחד חכתה חוליית בלשים, שחשדה באדם נושא מוזדה בשעת לילה מאוחרת, ביקשה ממנו לפתח, גילתה כי היא מכילה את כלי האיסור של נושאה, שחקן הפנטומימה **עמום אריבא**.

תפקיד צבאי

בעת האסון במעגן נזכר **יוסף וואכסמן**, כתב עתיים בטבריה, בתפקידו הצבאי, חו"ש, נטש את נירוותו ועסו, סיע בהגשת עזרה ראשונה לפצועים שהמתונו לאמבולנסים.

לחבר מועצת העיר שהסתודד בעיצומה של ישיבת המועצה האחרונה עם עיתונאי כתא העיתונאים, הציע ראש העיר תל-אביב, **חיים לבנון**: "עזוב אותם לנפשם, אל תפריע להם לדבר!".

כשביקש ח"כ מפא"י המורד **אליעזר ליבנה** במזנון הכנסת הלהאה של חמש לירות מח"כ הנאמן **עקיבא גוברין**, הוורה על-ידי אחד העיתונאים כי זוהי הלהאה בלתי-קונסטרוקטיבית, שתעורר עליו את זעם ועדת הביקורת של מסא"י.

לשאלת שופט השלום התל-אביבי **יוסף בן-הנר**, איפה הנאשם עצמו? התייצב השבוע גבר משולש פנים ומכחץ סה, הת-ישב מיד על ספסל הנאשמים. היה זה ד"ר **עזריאל קרליבך**, שנאשם שלא ציית, כעורך מעריב, לצו בית-המשפט לא לפרסם את שמו של דוקטור אחר, ד"ר **זמרי אילרין** שנאשם בזמנו (העולם הזה 853) בביצוע מעשים מגונים ובזיוף.

רעיון חיבאי

אחרי עבודה מאומצת בסידרה ארוכה של סרטים בנה אחר זה, הצליחה **מרטיין** (יצורים חמודים) **קרול**, להתפנות לפור-מליות פופוטה: להנשא לבמאי והמאהב שלה, **כריסטיאן** (חזון הכחול) **ז'אק** להצלחה אחרת וזה גיבור המערבונים **גלן פורד**: הוא נקבע כממלא תפקיד יוסף בוסף ואחיו שיוסרט לפי ספרו וזה-השם של תומאס מן.

מוצלת מאד היה רעיונו של עורך-הרין החיפאי, הלוחם למברקה עברית, **ישראל עמיקם**. ביום הוצאת בול הרצל החדש, מהר למשרד הדואר הקרוב, הדביק בול הרצל על מסמך הרצל שנמצא ברשותו, התחם את המכתב משנת 1904 בחותמת 1954.

נוק-אוט!
Lindol
משכיד פשפשים, עקקים, נמלים
זבובים ויתושים
החזרו כיופים ותיקיים

בקרוב יופיע:
החולשה המינית
מאת הד"ר מ. זידמן

חצלחות
מכשירי-עזר וחמרי צלום
קונים - מוכרים
ומחליפים
בהדרכה מקצועית
רק אצל המומחים
חטרופוט
18 רח. אלבני תליאכב

אביבה פאר
לבושה
בגדים
של
"דיוה"
לפני
בחירתה
למלכה היופי
ברצוננו להדגיש, שלא השתתפנו בתצוגת האופנה בבית-דולפין "דיוה" תעשית חזיות, תגורות ובגדיים

מהרגע הראשון...
נוחיות מוחלטת... שרות למופת...
דיקנות... במטוסי DC6-8 החודשיים...
המעולים... המהירים ביותר...
בכל יום שלישי
לוד - אתונה - ציריך / ג'נבה
ניו-יורק - ריאוד ג'ניו - לונדון - פריס - אוסטריה - גרמניה וכו'.
פנה מיד אל משרד הנסיעות שלך
SWISSAIR
נציגות "סוויסאיר", תל-אביב רחוב אחר-העם 28, טלפון 62167.

הוליבור

איוון יעיל

סמל לשעבר ג'ק פניק, שנקרא לאמן את צבאו של פרעה בהמצרי לפי הבסטסלר של מיקה ילסארי, כה הצטיין בתפקידו, שהמ פיקים נתנו לו תפקיד נוסף שועד לו לזעזע תם: לאמן את מאה בתולות המקדש של הסרט.

מה אפשר לעשות?

ז'אנר גאבור, ידידתו הנוכחית של הדיפ לומטה-מאהב פורסריו רובירוזה, שטענה תמיד כי היא אינה זקוקה לטוכן פרסומי, עושה את עבודתו בעצמה, החלה מהרהרת אם לא מוטב לשכור בכל זאת אחד שיכין לה אמרות כנף והשובות שגונות.

ז'אנר, אחת המועמדות הרציניות ביותר לתואר השחקנית הגרועה ביותר, שהסתדרה יפה מאד כאמרת הכנף שלה עד עתה (החביבה, אותו ערב הייתי לבושה בחור לכן - בדיוק כמו פסנתר או אני שוגגת לספר רכילות, אבל מה אפשר לעשות מה חוזק מזה?) מצאה את עצמה ללא מענה כאשר, במסיבה הוליבורית נגשה אליה טא לולה בנקאהאר, בעלת הלשון השגויה, קראה בקול: "מותק! את כה יפה הערב, שלרגע דימיתי שאת אחותי, אהה!"

סרטים

הצד החוקי של היתרם

אדוארד ג'י. רובינסון הודקן. הוכחה: בטרם על שטרם וגנבים, עבר כעת לצד החוקי, למעשה הוא רודף אחרי גנגסטרים ורמאים מכל הסוגים.

תפקידו בהנערה בחדר 17 הוא של קצין משטרה, אשר, פרט לתפיסת גנגסטרים אחרי ביצוע מעשי שוד רוצח, הוא מצליח, בין השאר, להתפנות גם להסרת הלוח מעל סניהם המלוקקים של רוגנים מווייפים המש' המשים כשמות משפחה איטלקיים וספרדיים עתיקים כדי לצוד כלות עשירות, בגיל הע' מידה ורומנטיות; לעמוד בקשר מתמיד עם מונה רוס, (פולט גודארד) בעלת עסק חוקי להשכרת נערות לבלוי ושעשועים (המימים, היא אומרת) פולט גודארד הודקנה אף היא, כי היא משחקת הפעם תפקיד של בעלת ה' עסק, במקום אחת הנערות בו.

הדמיון היחיד בין רובינסון הגנגסטר ורובינסון השוטר הוא הסיגר המסורתי התקוע בפה.

המעניין שבנערה מחדר 17, איננו הנערה עצמה, המופיעה רק משך חמש דקות על הבר, כי אם שיטת פעולתה ועילולתה של המשטרה הגיוויורקית, על מנגנונה ה' ענקי, שני סרטיג טובים יותר, מנגנון זה היו ג'ונגל האספלט והעיר במערומיה. הנערה איננו סרטמתת במובנה המקובל של המלה, כי ברור מיהם הטובים ומיהם המנחלים, או' לם דבר זה אינו גורע מן המטרה שהציב לו הסרט: להוכיח כי עינה של המשטרה האמריקאית פקוחה כל הזמן, וכי הפשע אינו משתלם.

בין השאר: החשפנית

ברלין חיינה הפכו בעיני מפיקי הסר' טים למיניהם להיות ערים אכזריות כמו בגדאד והונג-קונג, שדה פעולה לגונבי פני צילין בורחים מן החוק והוכחת יעילותו של הכיבוש האנגלי או האמריקאי, תלוי מי הפיק את הסרט.

הארם הרביעי, בשמו האמיתי, הרגע הנושא, נראה למפיציו בסרט כעין אדם שלישי במהדורה חדשה, אם כן, הרי זה צל עלוב ואנמי מאד.

עלילת הסרט נסבה על הולנדי צעיר (דירק בוגרד) המסתבך עם החוק, מסגיר את עצמו כדי להציל את חבריו המבריחים כרוצח חילל בריטי. הוא משנה את דעתו אחרי שנערתו, (מי צטרלינג) אותה חשב למתה, מופיעה באופק. מתחילה בריחה מ' בית הכלא לאורך כל הסרט, כמה סיבוכים, שתיים שלוש גחיות לקישוט, מכות, יריות והאפי אנד רווי נשיקות. אלה המבקשים למ' צוא עניין בסרט, יוכלו להתבונן ולהתפלא על סימון סילבה, החשפנית מקאן, המופיעה בתפקיד פעוט.

שושונת במלון

כל אינץ' אשה, כל אינץ' שחקנית! זו

ג'י. בשביל גולדברג.

עקות מודעות הפרסומת של הכנס. אל תדפוק. אחד מסרטיה הראשונים של מרילין מונרו. מיס מונרו משחקת בו תפקיד דרמתי כבד. היא מטורפת.

לביט מלון מהודר מגיעה כישבנית לילדה בת 6, נערה בלונדית פשוטה, נעדרת איפור. הורי הילדה עוזבים אותה בחברתה, והיא מתחילה ללבוש את חלוקה השקוף של הג'רת, כדי שיתקבל על דעת הצופה שהוכל להקסים בו את הגיבור, ריצ'רד ויידמארק, הרואה אותה מחלון חדרו, בא לבקרה אחרי שרב עם נערתו הזמרת (אן בנקרופט).

הגיבור והגיבורה מחליפים כמה דיאלוגים דו"משמעותיים: הוא בציניות והיא בתמי' מות. דרכיה המוזרות מתחילות להתמיה אר' תו. הוא מסתלק, חוזר רק אחרי שלבו אינ' שקט, מצליח לתפוס אותה בטרופה, כשהיא מאיימת על הילדה הקטנה הכמותה למרגלות המיטה.

סצנת טרוף מצחיקה ברצינותה, מסיימת את הופעתה של ממממונרו, שהפעם אינה זוכה בגבר. היא הולכת, ובצדק, ישר לבית המשוגעים.

בקצרה

שכר האימה - סרטו המצויין של הנרי ג'ורג' (העורב) קלונזו על ארבעה שיצאו לדרך במכונית מלאה חומר נפץ מסוכן, ו' סיכוייהם לחזור.

העולם הזה נחתי ע' 8: שכר האימה

שחקנית גאבור

ז'אנר ד'א. ז'אנר.

ריקוד

על שלושה סעיפים

נערה חייכנית, בעלת עיניים חמות וגדוד' לות, שערות שחורות אסופות לזנב סוס ארוך, שיניים צחורות שפתיים בלתי מ' פורכסות, רקדה עם עוד כמה צעירות ב' אחד מערבי השבוע באולם סמינר המורות התל'אביב. היה זה אחד השעורים הרבים שרות רחמני בת העשרים קיבלה משך עשר שנות הריקוד שלה. לאחר השעור קיבלה גם את אחד השבחים אליו כבר התרגלה. אמרה המורה, הכוריאוגרפית האמריקאית אן סוקולוב: "את רקדנית טובה מאד!"

הכוונה לא היתה לריקודים סאלוניים. על אלה מעידה רות עצמה, אומרת: "אני לא רוקדת טוב!" הסווינג והוולט המרושלים הם ממש מעל ליכולתה, הרומה והמטבו ה' מרוכזים והסוערים, מתקבלים כבר יותר על רגליה. אולם גטייתן האמיתית היא לריקוד המודרני החי (בעיקר לפי מרתה גראתאם האמריקאית), בו יוצאת כל תנועה ממרכז הגוף, מתחת לחזה, בניגוד לריקוד הבלט הקלאסי, בו הגוף יציב והדגש על עבודת רגליים וידיים.

תריסר עגילי כסף, רות, שעבודת הידיים שלה הוא הפיסול (מחומר, המוצק לגבס והמתאר, בדרך כלל, תנועה), החלה בעבודת הרגליים בגיל עשר.

אחר שש שנות לימוד אצל ארכיזובה גרוסמן החיטאית, שנתיים אצל גרטרוד קראוס התל'אביבית וכמה חודשי קיץ אצל טאלי ביאטי האמריקאי, היתה רות מוכנה להופעתה הראשונה, כפייה בחלום ליל קיץ של הביתה, לאחר מכן הצענויה, הרוקדת, כמובן, ריקוד צועני בברון הצוענים של התיאטרון המוסיקלי קצר הימים.

בינתיים לא זנחה רות, כראוי לנערה בת 16, את לימודיה, סיימה בית'ספר תי' כון תל'אביב, תוך הצטיינות בלימודי ה' ספרות, התנייך וההיסטוריה. היא גם לא זנחה את פיתוח דעותיה העצמאיות, הגיעה למס' קנות פסקניות בדבר פרסום (זה לא מוצא' חן בעיני, אינני אוהבת דברים מלאכז' תיים"), בדבר גנזור - רק עגילי כסף מהם יש לרות תריסר (זה עושה מסגרת לפנים) וכמובן ריקוד: "יש לתת יותר חו' פש לתנועה!"

תריסר ריקודי יחיד. חובת הש' רות בצהל' הפרידה את רות מריקודת, ומבייתה בן חמש האחיות והאת (נגן הקל' רינט יגאל רחמני), נתנה לה אפשרות לא רצויה לנוח שנתיים, פחות או יותר, מר' קוד, שהוא לדבריה "עניין של עבודה, עבו' דה, עבודה".

כשסיימה את שירותה ידעה רות מה ברצו' גה לעשות. לפי הסדר: (א) לפתוח סטור' דיו בביתה החיפאי; (ב) לצאת לסיבוב של הופעת'תידי; (ג) להקים להקה. כראוי לצבר, דור חמישי לילידי הארץ, ניגשה ב' מרץ להגשמת תכנית שלושה הסעיפים.

היא פתחה סטודיו בביתה, חילקה את יומה לארבע שעות, לחזרה על מחרוזת 12 רי' קודים, אותם תציג בהופעתה, ולארבע שעות הוראה לתלמידות ריקוד. כדי לגוון את סדר יומה המשיכה במשחק הכניס, בקריאה ענפה בכל אחת משלוש הלשונות (עברית, ערבית, אנגלית) השגורות בפה.

סדר יום דחוס זה לא מונע מרות את שמר' גה שעות שינת'החובה של רקדנית, משאיר אותה תמיד נמרצת מספיק לתכנן את עת' דה. אין היא חושבת לעת עתה לצאת לחוץ' לארץ, להשתלמות, ללמוד, סבורה היא: "אם רוצים ללמוד, לומדים איפה שלא יהיה". היא כן חושבת להגשים את סעיף (ג), ה' קמה להקת עשרים רקדנים, שששה מהם אצל האבא, אצל סטואט אצל סטואט אצל שנתיים.

בינתיים הולך ומתקרב מועד ביצוע סעיף (ב). עוד החודש תצא רות לסיבוב בארץ, בו תציג את רעיונותיה החדשים בביצוע חריש. כיאה לחילת שהשתחררה רק לפני שמונה חרשים מצה'ל זוכרת היא את חשי' בות עקרון ההפתעה, אינה מוכנה לגלות את תוכן או אופן הריקודים מראש.

רקדנית רחמני

עבודה, עבודה, עבודה...

הווי

רבות אחשבות בלב אשה

בתל'אביב נחקרה צעירה חייבת גיוס, ש' רצתה להפטר מחובתה מטעמי דת, על הצום החל ב' תמוז, הסבירה: "חשקה באב, אני חושבת!"

בעל בית. פנצ'ר!

במנצ'סטר, אנגליה, נואש בעל בתים מה' מסיים העולים ושכר הדירה המוקפא, הציע פרס של 50 ל"ש לאדם שיקח ממנו, במ' תנה, את כל אחד מארבעת בתיו.

תפריט צנע

בלונדון, פרסם ציר פרלמנט ירוד'משכורת מודעה באחד העיתונים הסביר בה כי "ציר פרלמנט מוכן להשתתף במסיבות, מוכן לשאת נאום אחר הארוחה, בתנאי האחד - שישותף בארוחה עצמה".

לב חלש

בלינץ', אוסטריה, הופיע אחר השטפונות האחרונים שלט בפרשת הדרכים בכניסה לעיר: "שים לב! כששלט זה מכוסה מים - אין לעבור את הכביש!"

קריאת הגבר

ברוטרדם, הולנד, גילו יצואני ביצים תח' בולה חדשה לכיבוש השוק הגרמני: הד' פסת הצעות היכרות לנערות הגרמניות חס' רות'הגברים, על קליפות הביצים.

אהבה מפוצצת

ברומא, דתחה צציליה דרודזי, 44, מחזר בן 62, סיליפו קרדליני, זכתה בתגובה ב' רימוץ יד שהטיל קרדליני בפניה.

בקשה אחרונה

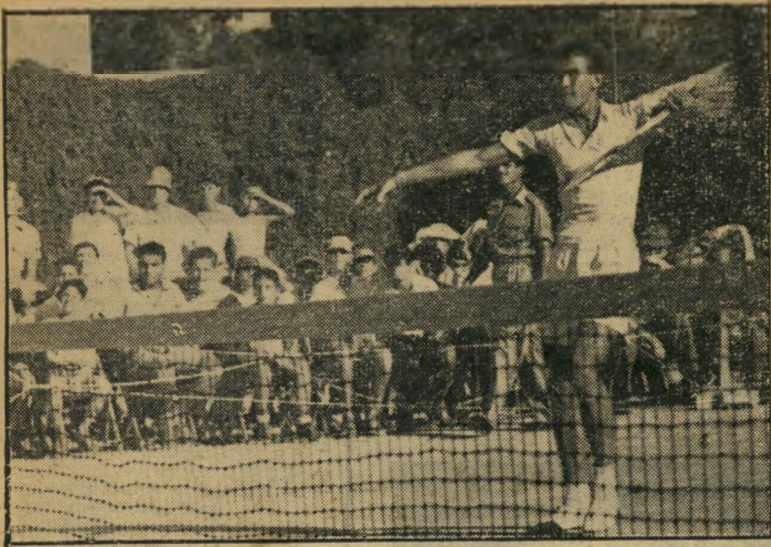
בניו-יורק, הוריש סטפן וויטשאק לאלמ' נתה, בצוואתו, שני דולרים בלבד, יעץ לה לקנות בהם "חבל טוב כדי לתלות בו את עצמך".

במקום

בקליבלנד, ארצות'הברית, זכתה אולגה רכטוריס בגט אחרי שהעידה לפני השופט כיצד בעלה, שסרב לקנות לה מעיל חורף ב' 30 דולר קנה לעצמו חשמלית צעצועים ב' 35 דולר.

משקל הזמן

בדורות, החליטו פועלים מפוטרים לנקום בעל חתה שפיתרם אחרי 100 ימי עבודה בצופים, פתחו את ברזי מיכל שמן המד' כונות, סגרום רק אחר שנולו מהם 110 קילוגרמים.

אלוף ישראל דודמן (למעלה) ואלוף יוגוסלביה פטרוביץ (למטה)

שיחה עם ולדימיר פטרוביץ, אלוף יוגוסלביה

„שיחקתי נגד חוסו“

בשעות אחר הצהריים, משך שלושה ימים רצופים, התקיים במגרש הטניס של בית מכבי תל-אביב, משחק בינארצי בטניס, יוגוסלביה-ישראל. הטניסאים הישראלים הוכרחו לנהל מלחמה קשה נגד היוגוסלבים, נוצחו בימיים הראשונים בשני משחקים (יחיד וזוגות) לעומת נצחונם היפה של אלוף הארץ אלעזר דודמן הצעיר (הטווס הזה 872) על המחבט השלישי של יוגוסלביה, פאניוטוביץ. אולם את הטון הסופי נתן בסיבוב האחרון ולדימיר פטרוביץ, אלוף הטניס היוגוסלבי הבלגודי והמוצק, שגבר על דודמן, הביא לידי נצחון מפתיע ומכריע של יוגוסלביה בשעור 4:1. הוא סיים לסחוט את הועה מחולצתו, להצטלב, לשפוף בקבוקי משקה רבים לזרנו, והיה מוכן להשיב על מספר שאלות.

איך נראה בעיניך המשחק נגד דודמן שסיימת זה עתה, מר פטרוויץ?
היום היה לי יום נורמלי. התרגלתי כבר למגרש. ככל שמשחקים יותר משחקים טוב יותר וכמוכן שמשחקי היום היה הטוב ביותר.

כיצד אתה מוצא את יתר המשיחקים?
את המשחק הראשון, ביום השישי, שחקתי יותר נגד החום מאשר נגד אריה וייס (התופש מקוס שני בארץ), אותו נצחתי. עוד חמש דקות ואשתי היתה נשאת אלמנה.

מי מהשחקנים שנפגשת עמם התבלט ביותר, מר פטרוויץ?
במסגרת שלושת המשחקים אני מוצא שדודמן יש סכוי גדול מאד. הוא כשרוני, אך עליו ללמוד עוד הרבה ולהתאמן יותר. הוא שחק הרבה יותר טוב מוייס, בכל זאת, כרגע הם במצב שווה.

האם בדרך כלל אתה משחק יותר טוב מאשר משחקך היום?
קשה לי לענות על שאלה זו.

כמה זמן אתה קשור לטניס, מר פטרוויץ?
אני בין 25 ומשחק כבר 10 שנים.

כאיזו מסגרת אתה נמצא בארץ צד, מר פטרוויץ, אם אפשר לדעת?
אנחנו מאורגנים בקלובים. אני לומד משפטיים. דרך אנב, אני גומר את לימודי השנה. עד עתה הייתי מקדיש ללימודים את התקופה בין אוקטובר למרס ויתר הזמן לאמוני טניס. אני גם אלוף הזוגות ביוגוסלביה יחד עם מס' פר 8 שלנו — ולגנשטיין.

האם... סליחה, עוד דבר, אני יליד העיר הקטנה

בשעות אחר הצהריים, משך שלושה ימים רצופים, התקיים במגרש הטניס של בית מכבי תל-אביב, משחק בינארצי בטניס, יוגוסלביה-ישראל. הטניסאים הישראלים הוכרחו לנהל מלחמה קשה נגד היוגוסלבים, נוצחו בימיים הראשונים בשני משחקים (יחיד וזוגות) לעומת נצחונם היפה של אלוף הארץ אלעזר דודמן הצעיר (הטווס הזה 872) על המחבט השלישי של יוגוסלביה, פאניוטוביץ. אולם את הטון הסופי נתן בסיבוב האחרון ולדימיר פטרוביץ, אלוף הטניס היוגוסלבי הבלגודי והמוצק, שגבר על דודמן, הביא לידי נצחון מפתיע ומכריע של יוגוסלביה בשעור 4:1. הוא סיים לסחוט את הועה מחולצתו, להצטלב, לשפוף בקבוקי משקה רבים לזרנו, והיה מוכן להשיב על מספר שאלות.

האם... סליחה, עוד דבר, אני יליד העיר הקטנה

כדורגל

אחיל אל חיל

הגביע הוא שלנו, הגביע הוא שלנו... של מכבי — 19. שיר זה שרו חברי מכבי צעיר יפו* שעה שצערו נאות ביום השישי האחרון בכוח הקולנוע הפתוח גלרון. לא היו אלה סתם מילות שיר: על רקע כרוז מהמכביה הראשונה, שתארה צעיר נושא דגל כחול לבן, צעד קדימה נער נושא גביע גדל-מידות, עליו אפשר היה להבחין בכתובת: גביע נודד על-שם אפרים רובינשטיין.

38 קבוצות מכבי, הפועל והכח התמודדו על גביע זה. המאבק האחרון התקיים לפני שלושה שבועות בין מכבי יפו למכבי פתח תקוה. המשחק הופסק בזמנו על-ידי השופט, וההכרעה על תוצאותיו הועברה לידי התאחדות כדורגל. היא החליטה למסור את הגביע למכבי יפו**.

2000 צופים בקולנוע גלרון, רק חלק מאוהדי מכבי יפו המלחים אותו לכל מקום, שלמו באותו ערב מחיר כניסה בין 1.500—0.750 ליי כדי לחוות אף בסכס מסירת הגביע לקבוצה האהובה. הם נאלמו דום כשגש-מעה על הבמה תקיעת הצוצרה מלווה בקול תופים. לאחריהן ברכה נציגת מכבי צעיר את האח המבוגר — קבוצת הכדורגל. לרגל קבלת הגביע, הבטיחה כי גם חבריה ילכו בעקבות הקבוצה מחיל אל חיל.

אחרי התעמלוא אלות מוארות והופעת אמנים נכנסו השחקנים דרך האולם אל הבמה, כבלו מידי ח"כ ויושב-ראש מכבי שלום זיסמן בסכס רב רושם מלווה תרועות ומחיאות כפיים, את הגביע.

נוסף לזה קיבל כל שחקן מדליית זהב שלוש חולצות ספורט שלוחות על-ידי אחד העיתונים. והקהל אהב את קבוצתו יותר מתמיד.

שק שערים

בכל הכשלונות שנחל הכדורגל הישראלי בשש השנים האחרונות היה המסע האחרון של הפועל לבולגריה אחד הגדולים. הקציר: הפסד של כבוד ושתי מפות עם יחס שעי-רים של 1:3.

לקראת מסע חוצלארצי זה כמעט ולא התכוננה קבוצת הפועל כלל. היא הסתפקה ב"מסע משחקי מבחן, שכאחד מהם נברה בקושי על קבוצה שלישית מליגה ב' — הכוח תל-אביב, בתוצאה המכבישה 5:6. אור הרוח מסני נסיעה לא מוכנה לא עזרו וכל שהשתנה ערב הנסיעה היה שהמאמן לומיק,

* תוך החדשים האחרונים, מאז הוקם, הצליח לגייס 500 בני-נוער. ** והרחיקה שלושה משחקי מכבי פתח תקוה מהמגרש לתקופות שונות.

חברי מכבי יפו מריעים בקבלם את הגביע... והקהל אוהב את קבוצתו יותר מתמיד

אמביסיה היתה סותרות

אין שום דבר יוצא מן הכלל, כמו כן, ביום הולדת שמונים, אנשים חיים כיום יותר משחיו בעבר, ודרך קבע שומעים על אנשים שהגיעו לתשעים ועדיין כל חושיהם עצמם.

בחי הארוכים הייתי עד להרבה שינויים במנהגיו והרגליו ובגישתו הכללית. זכרונות הם קצרים ואפילו אלה שהיו במיטב שנותיהם לפני יובל שנים וזכרים רק הן מאמץ עד כמה שונה היה העולם באותם ימים. הצעירים, כמובן, מקבלים את התנאים הקיימים, כאילו היו כך מימי בראשית.

אחרי סוסים אמיצים

העולם אליו נכנסתי, כשהייתי בגיל שמונה עשרה, כסטודנט לרפואה, היה עולם שלא ידע מאומה על מטוסים, מכוניות, סרטים, רדיו או טלפון. בהיותי עדיין תלמיד בית-ספר בא אלג'י מצרעה כדי להראות לנו, הנערים, מכונה חדשה ומאד לא משופרת שחורה, הן מעצורים, על קול אנושי. היה זה הגרמפון הראשון. העולם אליו נכנסתי היה עולם שחיים עצמי, בקושי, בפחם; האיר את עצמו במגורת גאו נפס והסתכל על חדר אמבטיה כמותרות שמחוץ להשגת אדם שאיננו עשיר ביותר.

האמידים, שהיו ידועים כאנשי הכרכרות, נסעו בכרכרות אליהן היו רחוקים ארבעה סוסים, והפחות אמידים במרכבות שני סוסים והאמידים עוד פחות — בעגלות ענק שנמשכו על ידי סוסים אמיצים. להקת זמרים ומנגיני-עוגב גרמניים הסתובבו ברחובות לונדון והיה צריך לשחדם כדי שלא יתעכבו לצד במקום אחד. בימי ראשון היה איש-העוגיות עושה את סיבוביו מצד לצד בפעמונו המלנכולי ואנשים היו יוצאים מבתיהם כדי לקנות עוגיות וממתקים למה של אחר הצהריים.

מיקרוסקופ לשעת צרה

יה זה עולם זול מאד, כשנכנסתי ללימודי בבית-החולים ע"ש תומס ה"קווש. שכרתי שני חדרים מרוהטים כסביבה, ועבורם שילמתי 18 שילינגי לש"בוע. הברית שלי סיפקה לי ארוחת בוקר יסודית לפני שיצאתי לבית-החולים וארוחת מנחה כשחזרתי בשש וחצי, ושתי הארוחות עלו לי בערך שנים עשר שילינג לשבוע, עבור ארבעה פאני עזתי בתומס הקדוש לחמניה וחמאה וכוס חלב. יכולתי לחיות בנוח מאד, לשלם את שכר הלימוד, לרכוש את המכשירים הדרושים, להלביש את עצמי ולבלות מאד בענימים ארבע עשרה לירות לחודש. וכמובן שיכולתי תמיד, בשעת צרה, למשכן את המיקרוסקופ שלי עבור שלוש לירות.

היה לי מספיק כסף לגשת לחיאתרון לפחות פעם בשבוע. האולם, אליו הלכתי, לא היה מה שהוא כיום. לא היו תורים. הקהל התאסף בהמון צפוף ליד הדלתות וכשאלה נפתחו מרץ מאבק עז. מלוח דחיסות מרפקים וצעקות, כדי לזכות במקום טוב. אבל זה היה חלק מן התענוג.

תענוגי הגדול באמת היה ללכת לסיבובי בשבת אחר הצהריים. התיאטרון המוסיקאלי עליו עבר בינתיים, הוי כמה חבל הדבור, הכיח, היה אז בשיא תפארתו. כל אחד משחקניו המשובחים, שהופיעו יחידים על הבמה, היו מסוגלים להחזיק קהל מוקדם ולעשרים רגעים ללא הפסקה.

מקרה טוב אחרי עשר שנים

ס נסיעות היו זולות באינם ימים. כשהייתי בן עשרים יצאתי לבדי לאיטליה, לבלות בה את ששת שבועות חופשת הפסחא. יצאתי לפניה וביליתי חודש

מקרה טוב אחרי עשר שנים

ס נסיעות היו זולות באינם ימים. כשהייתי בן עשרים יצאתי לבדי לאיטליה, לבלות בה את ששת שבועות חופשת הפסחא. יצאתי לפניה וביליתי חודש

בלידה האנגלית עשרים שילינג, בכל יום הוא כ־300 פרוטה.

כשחזר לגרמניה חשב שקבלוהו בגיבור, מצא כי כל קציני הרייך השלישי, ורוב אז"רחיו, חשבו את קאנאריס ואותו לבוגר דים במולדת, חוקעי סכין בגב החיילים שלחמו בחזית. אמנם נתמנה כראש שירות הריגול המערב-גרמני, הצליח מאד בפעולתו האנטי-קומוניסטית, אך יותר ויותר הרגיש כי הנאצים הישנים עולים מחדש בסולם השלטון, וכי בסוסו של דבר יסל-קו "בוגדים" כמותו.

גרמניה קאנאריס השניון

זמן מועט אחרי נפילת צרפת לרגלי גרמניה הנאצית, ביקש היטלר להכניס את פראנקו למלחמה לצדו. התכנית: הגרמנים יעברו דרך ספרד, יכבשו את גיבראלטאר, ייצרו דרך-אספקה בטוחה לצבא האיטלקי בלוב, יאפשרו את כיבוש מצרים וארץ ישראל.

פראנקו ניגש עם היטלר על הגבול, הביע את נכונותו. אולם, אמר, לפני שיכריז מלחמה, יהיה עליו לקבל ציוד מסוים, שנכלל ברשימה שמסר לפירו. שבערו. הגרמנים

תמונת-רעב בהודו

בודאן, סאמפטיאן, קואדאן, שימדאן, ז'יוונאן דאן.

המזרחית. בשידור ברדיו הקומוניסטי ה"היר כי הנאצים חוזרים לשלטון בגרמניה ה"מערבית. כנודויה הביא עמו ידיעה מפורטת, על רשת הריגול המערבי ברחבי גרמניה המזרחית.

בכל שירותי-הריגול של המערב פרצה מהומה איומה — דוומה למהומה שפרצה בשעתו במטה הגרמני, כשנתגלה כי ראש שרות הריגול שלו עמד בקשר עם הבריטים. איש לא ידע מתי, כיצד ומדוע הפך יו"ן לידיד הקומוניזם. קאנאריס השני היה איש-למידות לא פחות מקאנאריס הראשון.

הורו

תנו להם אדמה!

אשרייה וינבה באחה, אחד מידועי תלמידי גנדי, הוא הודי עבדן, הודו 18 לשנות (בנייתן: רעבית, פרסית וצרפתית) והסובל מאולקוס, שיגרונן ושעלת. מלבד זה הוא קורא רק מיליונים. כי אלה מוכיחים לו את אחרות האדם.

באחה לא מעוניין רק באחרות האדם. הוא גם מעוניין מאד בקיום האדם, בעיקר האדם ההודי, הגזע במיליוני מדי שנה, מ"רעב. התרופה של באחה היא פשוטה: חלוקת אדמות העשירים לעניי הודו כדי שיגדלו עליה את מזונם.

כשנודעם באחה, באפריל 1951, לכפר טלנגה בנסיונות היידראבד, מנו אליו שמונים הודים רעבים, ביקשו אדמה. אמר בא"זה להעשירי הכפר: "שמעתם את אחיכם? הם מבקשים אדמה. לי אין אדמה. תנו להם אדמה!"

עשירי טלנגה הופתעו מפנייה לא צפויה זו, נתנו במקום 400 דונם לחלוקה בין 80 הכפרים חסרי הכל. היה זה הבואה לתנת האדמה הראשון. באחה המאושר נש"בוע במקום לא לנוח עד שלא ישיג 200 מיליון דונם (ששית האדמה הראויה לעיבוד בהודו) עצמה מיליוני המשפחות ההודיות חסרות האדמה והרעבות.

תלמיד גנדי לא נשבע לשוא. תוך שלוש שנים קיבל 13 מיליון דונם (שטח העולה על חצי שטחה של ישראל) בודאן. באחה לא הסתפק בבואה, הנהיג את הסאמפטיאן, בו חורם אדם את החלק ה"16 מרכושו, את הקואדאן (מתנת הבאר). את השרמדאן (מ"תנת העבודה).

השבוע הגיע שיעור הבואה ל־20 אף דונם ליום. באחה לא היה יכול להתגבר יד"תר על עומס שליחותו. הוא הכריז על ה"ז'יוונאן (מתנת החיים) שנותני יקדיש"את חיהם למפעל הבואה. תוך 24 שעות הוכיחה הנדיבות ההודית את עצמה: 650 הורים הסכימו לתרום ז'יוונאן.

על הרשימה, רתחו: היה זה בדיק הצידוד שלא היה בידי הגרמנים לספק. הם לא ידעו, אותה שעה, מי היה אב"ד של טכסים זה. היה זה אחד מידיו הגרמנים הטובים של פראנקו, שמסר לו את הרשימה הסודית של הצידוד החסר ביותר לגרמנים. הידיד: אדמיראל קאנאריס, איש הצי הגרמני שעמד בראש שרות הריגול ה"מאוחד של כותות היבשה, האויר והים של גרמניה."

בריאות של כלב. קאנאריס היה איש-מסורין, צאצא משפחה יוונית בעל שגעות בלתי רגילים לקצין גרמני. נוגמה: טעם הצליח ראש שרות הריגול הספרדי להקשיב לשיחה סודית של האדמיראל, ששהה אז בספרד, עם משרדו בגרמניה. תוכן כל ה"שיחה, הארוכה לאכזבת הספרדי: מצב בריאותו של כלב הדאקל האהוב של האדמיראל.

אולם קאנאריס היה איש מסוכן מאד ל"בעליו. בזהירות מפליאה ריכז משך השנים את ראשי המחתרת האנטי נאצית במשרדו ששכן בבנין מיינסטרין המלחמה ברחוב בנדלה, ברלין. כל שליחי המחתרת, שקיימו את הקשר בין מפקדי החזיתות השונים שהיו מעורבים במרד, כמו המרשל רומל בצרפת והמרשל קלוגה ברוסיה, לא עז"ררו חשד כי נשאו את התעודה הרשמית של שרות הבטחון.

כמו בהמות. סופו של קאנאריס לא היה מתוק. כשנכשלה ההתקשקות בחי היטלר ב־20 ביולי 1944, נמסרה התקנה לשרות-הריגול של הגסטאפו, השונאה-מתת"רה הישן של שרות-הריגול הצבאי. לא היה קשה לגלות שקאנאריס היה המארגן הא"מית של המרד — אף שקאנאריס הרגיש את עצמו כה בטוח עד שאפילו לא ברת.

לפי פקודת היטלר, שציוה לתלות את כל האשמים "כמו בהמות", נתלה גם קאנאריס בימים האחרונים של המלחמה, אח"רי שעונה משך חושים רבים. תלה אחת היתה עונש קל מדי: התלימים קשרו חוט דק מסביב ליצארו, הורידוהו פעמים מן הקרס רגע לפני המות, החזירוהו לחיים, (כדי שירגיש את הטעם!) תלוהו בפעם השלישית והאחרונה.

אולם לא לכל אנשי קאנאריס קרה אותו הדבר. אחד מהם, אוטה יו"ן (חורו עם דו"ן), הצליח לברוח לספרד, הוגנב משם לפורטוגל, עבר לאנגליה, עזר לשירות הריגול הברי"סי.

* שנקרא בשם אבואר, "התגוננות", היה רשמית שרות של ריגול-נגד.

לאלה שעדיין לא הבינו: אינני גורגת להתכתב עם הכותבים לטורי. כפי שחזרתי ואמרתי 9000 פעם: אני משחקת כאן רק תפקיד של דוור.

טוב אופי מיופי

בוגר נימנסיה בן 24 (876/301) סבור כי לא הווי"ה הוא העיקר אצל נערה כי אם אופייה, דבר זה ניכר בעיקר בכמה תאים. אל הנערה כסביבות 20 שתרצה להתכתב אתו, או לז' כל דרישות מיר"חיות. כל מה שהוא מבקש, שתהיה מ"עניינת, וכאמור טובת אופי.

אני מודה

צנונו לפרט את מעלותיו, משום שאחד כך לא יישאר לו מה לכתוב במכתבו הראשון אל נערה בת 16.5, חגיגות, מ"סביבות חיסה. היות ופסוד בלא כלום אי-אפשר, הוא מוכן להודות שיש לו הרבה חובביות ביניהן קליעה למטרה וצלום פרט לכך הוא אוהב לטייל, לשי"מוע מוסיקה קלאסית אלה, ננס ניאו טוב. אם לאותה נערה יש דם, שתשלח לו מיר, עם מכתבה הראשון תמונה. את שלו הוא מבטיח לשלוח לאחר מכן. עליו להצטלם תחילה.

לסמינרסמית: מוח בקרקוד

סמינרסמית בת 18 (876/303) העוסקת בענפי ספורט שונים וחובבת אמנות. מ"עונינת להתכתב עם כל אחד הסבור כי בקרקוד יש מוח. היא אחת המעטות ה"מייניות כי הצורה החיצונית אינה השד"בה לה (ושרוי בהתכתבות דברים אמורים). מי שיש לו מה להגיד על מוסיקה, תי"אטרון, ציור, ספרות וחינוך — בבקשה.

לטיים: חמורה כאמת

טיים בדרה, בן 19 (876/304) בעל השכלה תיכונית, נובה בינוני ויפה תר"אר, ישמה לחלק את יריעותיו וחינתו למוסיקה ושירה עם נערה. "חמורה ב"אמת" בניל 18-17 בעלת השכלה נוגדה נאה וחושבת תל-אביב.

גבוה, טכנאי, ונאה

הנני בן שמונה-עשרה, בוגר בית"סר טכני נובח, נובה. גובהי הוא 1"מעלה מן הממוצע והופעתי נאה ביותר." כותב לי (876/305). הוא נמנה עם אלה היכולים להתכתב על כל נושא עם"הוא. על המעוניינים להיות בניל 18-17.

הומור בלונדי

שתי נערות בניל הענוג (15), תלמידות בית-ספר תיכו תל-אביב, רצונית ומש"כילות למיר. מעוניינות להתכתב ברצינות עם שני נערים בניל 17-16 בעלי הופעה נאה, נבונים, סימפטיים ובלונדים. בן, כן חוש הומור נדרש מהם. הנושאים להתכתבות: ספרות, מרע ובלונדות בנות 15 כותבות שהן מעוניינות בכתיבה על מרע. אני מנישה את עצמי בורה נורא). אמנות, מוסיקה, קולנוע, ספרים הנערים ריקודים וטוילים. תמונה מצד הנערים תוכיח כי לא מייץ עכניות זורם בעורקי"הם. מספרן הוא (876/306).

לחייך, לא לצחוק

בן 23 (876/307) אוהב לחייך, לא לצחוק, רוצה להתכתב עם נערה בת 17-19 על סרטים ומוסיקה וקצת פילוסופיה. דצוי שתהיה נחמדה וספחית. עליה לאהוב גם את הטבע. הוא מוכיח כי הוא אוהב אונן שכתב לירו ומסביבתו.

בינמן אין כל חדש

רינת: — לא קורים חייך הצעירים שום דברים מסעירים, ואת מתעקשת לנהל יומן, מבלי שיהיה לך מה לכתוב בו. את מוכרחת להשתיר בריו את דפי יומנך הריקים, תוכלי לעשות זאת על כל דבר פעוט הקורה לך. למשל: "יום שלישי. חם. נחמתי. שכחתי להוציא את הקע. שרפתי את הזולצה. אמה כעסה. עניתי לעואול. סמירת לחי. בכיתי.

שקרן, או לא?

נאולה: — אמרת לו: "אני אוהבת אותך!" הוא ענה לך: "גם אני אוהב אותך, אך אסור לך לאהוב אותי. אני ככלל ושקוד." (זה נשמע כמו שורה מ"תוך רחמי זעיר). מתי מספקני? וכאשר אמר שקרן, אל לך להאמין לו וכאשר הוא אומר לך, "אני אוהב אותך." אם הוא איננו שקרן, הרי שיקר כשאמר לך שהוא כזה. שקרן או לא, אותו נער אינו אוהב אותך. חתהילה: — מדוע להתאמץ? שתיהק את פעם אל הויקה לנערה יפה, אם אינך ספחית ביותר בהרה, כפי שאת מודה, כל מה שאת מתבקשת הוא לחייך ולהיות חמורה, להטות את אונך לכל מי שרוצה לדבר. אם תתחלטה כל הנערות היפות להכניס לראשיהן החמודים שהן צריכות להיות גם פקחות, מה יישאר לאחרות?

היה זמנים

גאת סוגרם מזהאם

נפלא בפירצה, בה השגתי חדר גאה וארוחת טובות בביתה של אלמנה (בגיל מבוגר למדי) תמורת 3 שילינג ליום. אחר נסעתי לזוניה ולמלאנו ובהזרה ללונדון, הנסיעה, כולל כרטיסי רכבת, עלתה לי עשרים לירות והביאה לי עגג בשווי של כמה מאות.

ביליתי המש שנים בבית-החולים על שם תומס הקדוש. הייתי תלמיד רפואה שלא הניח את הדעת מפני שלבי לא היה נתון לדבר. רציתי, תמיד רציתי להיות סיפר ובערבים, אחרי ארוחת המנחה, הייתי כותב וקורא. לבטוף כתיבתי גיבילה בשם ליה מלאמבאת, שלחתי אותה למייל והוא קיבל אותה! הנובילה הופיעה בשנתי האחרונה בבית-החולים וזכתה להצלחתמה. כמובן שזה היה מקרה, אבל היה זה כבעי שאני לא אדע זאת. הרגשתי כי אני יכול להרשות לעצמי לותר על הרפואה ולעשות את הכתיבה למקצועי. וכך, שלושה ימים אחר שעמדתי בבחינות הסופיות שאישרוני כרופא, יצאתי לספרד ללמוד ספרדית ולכתוב ספר ג'ספ.

בהסתכלי עתה אחורה, אחר כל השנים האלה וביודעי, כפי שאני יודע, את הקשיים האיזמים של קיום מכתביה, והסיכוי הקטן של הצלחה, אני מבין כי לקחתי על עצמי סיכון מבהיל. אבל דבר זה מעולם לא עלה על דעתי. נטשתי את מקצוע הרפואה בשמחת-רוחה, אבל אינני מצטער על המש השנים אותן ביליתי בבית-החולים — להפך. הן לימדו אותי כמעט את הכל שאני יודע על טבע האדם, כי בבית-החולים אתה רואה איתו כמו שהוא. אנשים כואבים, אנשים בצל המוות, אינם מנסים להסתיר מאומה מרופאם, ואם הם בכל זאת מנסים להסתיר משהו, הוא יכול, בדרך כלל, לגלות, מה הם מסתירים.

התחלתי סקירה זאת בלי שהתכוונתי שתכלול יסוד אוטו-ביוגרפי אבל נראה שלא הצלחתי להמנע ממנו. עשר השנים דבאות היו קשות מאד. לא זכיתי בהצלחה שנייה אחר הרא-שונה. כתבתי כמה נובילות, שרק אחת מהן היתה בעלת ערך כל שהוא. וכתבתי כמה מחזות שמנהלי תיאטרונים הח-זירו לי אותם, על-פירוב, ללא דחיה מיוחדת. משך עשר שנים אלה הרווחתי בממוצע מאה לירות לשנה. ואז ארע לי מקרה טיב. השוכר והמנהל של אחד התיאטרונים הלונדוניים העלה מחזה שנכשל, המחזה הבא בתור טרם הוכן והוא היה מיואש. הוא קרא את אחד ממחזותי ליידי פרדריק ואם כי לא חיבב אתנו מידה יתירה חשב כי ייתכן ויצליח להחזיק מעמד משך אותם ששה השבועות עד שיוכן המחזה הבא. ליידי פרדריק החזיקה מעמד חמשה עשר חודש.

על זרוע דוכס או שגריר

תוך זמן קצר הוצגו ארבעה ממחזותי בלונדון, בעת ובעונה אחת. מעולם לא קרה דבר מסוג זה והעיתו-נות עשתה מכך רעש גדול. אם אוכל לומר זאת, בלי להראות לאצנוע, אומר שהייתי לשיחת היום בלונדון. אחד התלמידים בבית-החולים על-שם תומס הקדוש שאל את המנחה המפורסם עמו: "עבדתי כ"חובש", אם הוא זוכר אותי. "כן, אני זוכר אותך היטב", הוא אמר, "מעצב מאד. מעצב מאד, אחד מכשלונותינו אני חושש".

מנקודת מבטו אני סבור שזה היה כך. מספר רב של אנשים אחרים חשבו את הצלחתי כחסרת הצדקה וכל מה שנוגע לי ייתכן וצדקו. בכל אופן רוממה אותי ההצעה מעוני לשפע והביאה לי ידידים חדשים רבים. שוב לא נצרכתי להתערב בהמון וללחום את דרכי לאולם כשרציתי ללכת לתיאטרון. הלכתי ישר לתאים המיוחדים.

ועכשיו אני חיוך לכונתי המקורית, שהיתה לספר לכם על השנויים שחלו ביובל השנים האחרונות. כמחזאי מקובל הייתי מוכר מאד ואנשים רבים הזמינו אותי לארוחת ערב, ואחדות מאלה היו מפוארות באמת. הגברים לבשו פראקים ועניבות לבנות, הגברות — שמלות מבדים יקרים ובעלות שובלים ארוכים. כמובן שהן אספו את שערן הארוך על ואשיהן, אם כי הרבה מן השער היה מלאכותי. בהתכנס האירחים בחדר האירחים נאמר לגברים איזו גברת עליהם ללוות לשולחן, וכשהוכרזו על כך הייתה מציע את זרועך לאותה הגברת. המארח יצא אמן, עם הגברת רמת-המעלה

השמינו לממדים מפחידים. בסוף כל עונה היו יוצאים למרחצ' אות הגרמניים כדי להבריאו את כבדיהם ולהוריד את משקלם. אני היכרתי אדם אחד שנסע כל שנה לקרלסבאד עם שתי מערכות בגדים, אחת למסע למרחץ ואחת ללבוש בתום הריפוי.

וולסים מסביב להדר

חר שהיית באיזה שהוא מקום לארוחה, היה זה מן הגימוס לבקר את המארחת תוך שבוע. אם היא לא היתה בבית, למה שציפית מלא-תקוה, היית משאיר שני כרטיסי ביקור, אחד לה ואחד לבעלה. אבל אם כן היתה בבית, היית אתה, במעיל חצי-קצר במכנסים מנומרים, בנעלי-כפתור מצ'צחות ומכוסות מעטים אפורים, מועלה לחדר האירחים כשהצילינדר שלך בידך. היית מנהל שיחה כפי יכולתך משך עשר דקות, ובטולך את מגבעתך, אותה הנתת על הרצפה לידך, היית יוצא. וכשהשער היה נסגר נאחוריק היית נאנח נאנח-נאנח.

לא היו אלה המסיבות המקריות שהן נשפי היום כפי שמספרים לי. הגברים לבשו פראקים וחזיות לבנות, צווארי גים גבוהים וכפפות לבנות. לנערות היו כרטיסים עליהם היית רושם את שמך לריקודים בהם יכולת לזכות. הנערות לוו על-ידי שומרות-על-המוסר, אמהות ודורות, שישוב ומספטו אשה עם רעותה עד ארבע או חמש בבוקר, אך פקחו עין על פיקודיהן שלא תבאנה חרפה על עצמן על-ידי כך שתקדנה לעתים תכופות מדי עם אותי צעיר. לא היו אז ריקודים כאלה הנרקדים כיום. רקדנו את הפילקה והרבינו בה'ס'ים, בצניעות, מסיב לחדר וזה נחשב כלא-מנומס ביותר לצעוד אחורה נשעת הריקוד.

עישון בלי גברות

כמו כן היו מסיבות סוף השבוע. באותה תקופה, עליה אני חושב כעת, קניתי לעצמי בית קטן באזור מגורים, ושכרתי טבח, משרתת ומשרת אישי. בהרבה בתים חשובים היו מזמינים עשרים איש ויותר לסיף השבוע ומכיוון שאנשי הבית לא יכלו לטפל באורחים כה רבים היתה המארחת כותבת ומבקשת כי האורח יביא עמו את משרתו. הגברית נתבקשו להביאו את נערו-היהן, ובכן, באותם ימים היו מושי-בים את משרתי האורחים לארוחה בחדר המשרתים לפי מעמד בעליהם וגבירותיהם. אני, כסופר, הייתי חסר מעמד ובאחד הימים, אחר שיצאנו למסיבת אלה משך חודשים בא אלי משרתי ואמר: "ראה-נא, אדוני, נמאס לי לשבת בסוף השלחן בכל בית אליו אנהנו באים. האם אתה לא יכול להבחר לפרלמנט או משהו?" הסברתי לו בצער כי אינני יכול להבחר לפרלמנט ומוטב לו להתרגל להשפלה.

כמובן שלמסיבות-סוף-שבוע אלה התלבש כל אחד לארוחות בקפדנות כמו לארוחה בלונדון עצמה, אך כשהגברות הלכו לישון, הלכו הגברים לחדריהם, החליפו את בגדיהם הרשמיים בנוחים יותר ושוב לחדר העישון כדי לשוחח, לשתיית ומעל לכל, לעשן, מה שלא הותר להם לעשות בחדר האירחים.

חיים בצרף השוער

החיים היו מאד נעימים באותם הימים — לאחדים. העניים חיו בשכונות עוני מזהמות ומפורעשות עבדו שעות ארוכות תמורת שכר אפסי ובויקנתם יכלו לצפות רק לבית התמחוי. הפחד מפני האכסלה היה תמיד בראש מחשבתם.

מלחמת העולם הראשונה, עד כמה שאני זוכר, לא שינתה הרבה בחיי האנשים. משך שנות העשרים העשירים נראו לא פחות עשירים והעניים לא פחות עניים. הייתה זאת מלחמת ט באו בעקבותיה, שהביאו לשינויים החשובים הנוגעים לכולנו. העולם השנייה, עם ההוצאות ההרסניות ונטל המסים הכבד העשירים שוב אינם עשירים יותר. בתי הפאר, בהם ארבו בבזבזות, היפכים לבתי-ספר ולמוסדות, או ניטשים להרס ובעליהם מסתפקים לחיות בצרף השוער או בדירה לונדונית שכורה. בתי החדר של מייפריד הפכו לקרקטי משרדים ואזור מגורים נבחר זה לשעבר הפך היות למרכז חנויות הדירות.

זה לשבחם של אלה שאיבדו כל כך הרבה שהם מקבלים, בדרך כלל, את השינוי בתנאיהם לא רק באימץ לב אלא גם ברצון טוב. העניים, לא יותר עניים כל כך משוכנים בטוב יותר ומליבשים בטוב יותר. סוף סוף זכו באפשרות של חיים נאים והם יכולים לצפות לעתיד ללא חשש.

נכן הוא שכאומה התרוששו במידה מעציבה, אך כפיצוי אני, כפריש, ח'פשיים יותר. התפטרנו מהרבה דעות קדומות מטופשות, היחסים בין שני המינים הרבה פחות כבולים. אני פחות רשמיים בלבשו והרבה יותר נוחים ב'י. אני גחות בעלי הכרה מעמידת פחות מתחסדים ופחות יהירים. בעצב, אני סביר, אנהנו אנשים יותר נעימים משהיינו כשהייתי צעיר ולמרות כל הקרבות שלנו, המחסורים, ההגבלות, דהכונה מלמעלה, אני חושב שאנו, רוב העם, במצב יותר טוב מאשר אי-פעם. התכונה הכוללת של האנגלים הוא מצב ריח טיב ועליו, כמה שלא תהייה הנסיבות רעות, אנו מצליי חים, נדמה לי, לשמור. זה יתרון גדול.

כשמראה החדש שנתו השמונים של סומרסט מוהאם, איש העולם הזה, החיים הטובים, הג'ני טלמן והמספר (על חוד התער), הפרוטת והי ירח) הוצת אותה כבוד ומסיבות פאר. מוהאם, הצניקאי למדי, נשא את נאומי ה- השיבה המפורסמים בכה מקום, שמר את נאום הסיכום לשידור המיוחד של שירות השידור הבריטי לכבוד יום הולדתו. כסקירת חיוו זו, ש"העולם הזה" גאה לפרסמה בעמודים אלה, חוזר מוהאם לימים-הטובים-כב- יכול שחיו וכל לחד מסקנה מפתיעה על הימים-הלא-טובים-ככימול בהם אנו חיים כיום.

ראשונה מכבד ואחר צלי. אחר הוגשו מי קרח, במטרה להשיב אליך את רוחך, ואחר באה מנת בשר נוספת, בהתאם לציד העינה, כשבעקבותיה מבחר מתקנים, תבלינים ופירות. יחד עם המרק הגש שארי וינות שונים, כולל שמפניה, ליוו את המנות האחרות.

אנחנו, הרגילים לארוחות הצנועות של ימינו, איננו יכולים אלא להתפלא על הכמויות אותן היו האנשים רגילים לאכול באותם הימים. ואכול הם אכלו, כמובן שהם סבלו מכך. הם

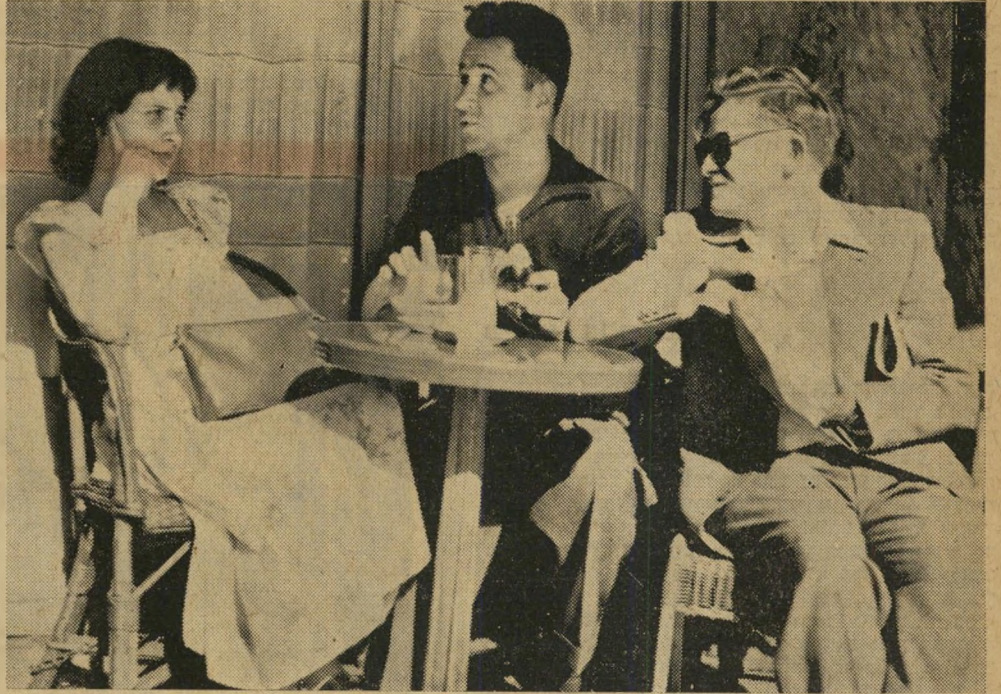
הבימה מגלה את פאריס

משך עשרה ימים היו 15 אנשי "הבימה" אורחיה של עיר רות פאריס, מארגנת הפסטיבל של הבינלאומי. בתיאטרון שרה מרנר הדיסטרו הציעו את "הגולם" של ליוויק, את "מיכל בת שאול" של אשמן, אחריו התנגות ולפניהן יצאו הנימאים לנגות את פאריס את הניסטרו הקפה על המדרגה, ואת דוכני הספרים על גדות הנהר. את הנערות החמודות ואת איצרות האמנות, ולמובן את אנשי התיאטרון מתרוסר הארמית שהשתתפו בפסטיבל.

התנגות היתה הדרית, הנימיות היתה כראית לשני הצדדים כפי שאמרה נערת החמד הפאריסאית לאחד השחקנים הצעירים במסיבת פרידה.

דיפלומטית: אהרון מסקין ושעמון פינקל אצל שגריר ישראל ד"ר יעקב צור הממוישר

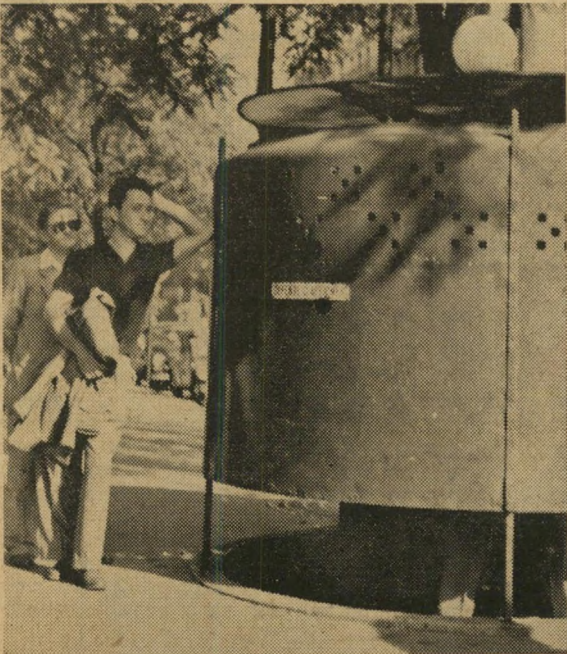
פאריס: שמוליק סגל מישה אשרוב, נערה מכרה

מדוא"ה לביסטרו: חנה רובינה ליד דוכני התצוגות שעל גדות הסינה (ימין). בהם ע"נה בדוא"ה ובביסטרו הקצה הפאריסאי הפתוח (למשלחה)

קוסמופוליטית: המ'פגש בין שחקני ישראל וכוש.

מאיכל לנספריאם: אישה ושמוליק סגל ברחבי הכתר, לא התעלמו מאך בנין פאר.

